

Fremsat den {FREMSAT} af erhvervs- og vækstministeren (Ole Sohn)

Forslag

til

Lov om finansielle rådgivere

Kapitel 1

Lovens anvendelsesområde og definitioner

§ 1. Denne lov finder anvendelse på virksomheder, der som led i deres erhvervmæssige hoved- eller bibeskæftigelse yder rådgivning om finansielle produkter til forbrugere, jf. dog stk. 3.

Stk. 2. Rådgivning efter stk. 1 kan kun udøves af aktie- og anpartsselskaber, partnerselskaber (kommanditaktieselskaber), kommanditselskaber, foreninger, interessentskaber og enkeltmandsvirksomheder, som har fået tilladelse som finansiell rådgiver i medfør af § 3.

Stk. 3. Loven finder ikke anvendelse på:

- 1) Rådgivning om finansielle produkter, som virksomheden udbyder.
- 2) Rådgivning om finansielle produkter til virksomhedens medarbejdere.
- 3) Lejlighedsvis eller accessorisk rådgivning om finansielle produkter i forbindelse med udøvelse af anden erhvervsvirksomhed, hvis denne anden virksomhed er reguleret ved lov eller professionen i øvrigt er adfærdsreguleret.
- 4) Rådgivning om finansielle produkter, der ydes af en finansiell virksomhed, jf. § 5, stk. 1, nr. 1, i lov om finansiell virksomhed.
- 5) Rådgivning der ydes af en investeringsrådgiver, jf. kapitel 20 a i lov om finansiell virksomhed.
- 6) Rådgivning om forsikringer, der ydes af en forsikringsmægler, jf. lov om forsikringsformidling.

§ 2. I denne lov forstås ved:

- 1) *Finansiell rådgiver*:
En virksomhed, der som led i dennes erhvervmæssige hoved- eller bibeskæftigelse yder rådgivning om finansielle produkter til forbrugere.
- 2) *Rådgivning*:
Personlige anbefalinger til en forbruger om transaktioner i tilknytning til finansielle produkter.
- 3) *Finansielle produkter*:
Kreditaftaler, indlån, forsikringer, pensioner og investeringsprodukter.
- 4) *Investeringsprodukter*:
 - a) Instrumenter, jf. bilag 5 i lov om finansiell virksomhed.
 - b) Indskud i pengeinstitutter, hvor et afkast afhænger af udviklingen i et eller flere underliggende aktiver.

- c) Garantbeviser.
- d) Andelsbeviser.
- e) Pantebreve.

5) *Forbruger:*

En person, der i forbindelse med rådgivning omfattet af denne lov, hovedsagelig handler uden for sit erhverv.

Kapitel 2

Tilladelse til at udføre virksomhed som finansiel rådgiver

§ 3. En virksomhed skal have Finanstilsynets tilladelse som finansiel rådgiver, jf. stk. 2.

Stk. 2. Finanstilsynet kan give tilladelse når følgende betingelser er opfyldt:

- 1) Virksomheden har hovedkontor og hjemsted i Danmark, jf. dog stk. 5.
- 2) Virksomheden har forretningsgange på alle væsentlige aktivitetsområder, herunder en forretningsgang for håndtering af interessekonflikter, jf. § 8.
- 3) Virksomhedens bestyrelse og direktion eller, såfremt virksomheden drives som interessentskab eller enkeltmandsvirksomhed, den eller de for virksomheden ledelsesansvarlige, opfylder kravene i § 4.
- 4) Virksomheden har en ansvarsforsikring eller anden tilsvarende garanti mod erstatningskrav, jf. stk. 3.
- 5) Virksomheden dokumenterer, såfremt denne modtager betroede midler fra forbrugere, at der er oprettet en særlig konto til indsættelse af betroede midler, og at virksomheden har etableret en sikkerhed for disse midler, jf. stk. 3. En finansiel rådgiver, som ikke modtager betroede midler, skal erklære dette over for Finanstilsynet.

Stk. 3. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler om den i stk. 2, nr. 4, nævnte ansvarsforsikring og om den i stk. 2, nr. 5, nævnte sikkerhed for betroede midler.

Stk. 4. En ansøgning om tilladelse efter stk. 1, skal indeholde de oplysninger, der er nødvendige til brug for Finanstilsynets vurdering af, om betingelserne i stk. 2 er opfyldt, herunder en beskrivelse af de aktiviteter, som virksomheden har til hensigt at udøve.

Stk. 5. Finanstilsynet kan, uanset stk. 2, give tilladelse som finansiel rådgiver, når virksomheden har en lignende tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område. Disse virksomheder skal anmeldes og registreres i Finanstilsynet, inden virksomheden kan påbegyndes.

§ 4. Et medlem af bestyrelsen eller direktionen hos en finansiel rådgiver skal have fyldestgørende erfaring til at udøve sit hverv eller varetage sin stilling i den pågældende virksomhed.

Stk. 2. Et medlem af bestyrelsen eller direktionen, skal opfylde følgende:

- 1) Må ikke være pålagt eller blive pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at vedkommende ikke kan varetage sit hverv eller sin stilling på betryggende måde.
- 2) Må ikke have indgivet begæring om rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gældssanering eller være under rekonstruktionsbehandling, konkursbehandling eller gældssanering.
- 3) Må ikke have udvist eller udvise en adfærd, hvor der er grund til at antage, at vedkommende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde.

Stk. 3. Medlemmer af bestyrelsen eller direktionen i virksomheden skal oplyse Finanstilsynet om forhold nævnt i stk. 2 i forbindelse med deres indtræden i hvervet eller stillingen, og hvis forholdene efterfølgende ændres.

Stk. 4. Såfremt virksomheden drives som interessentskab eller enkeltmandsvirksomhed, finder stk. 1-3 tilsvarende anvendelse på den eller de for virksomheden ledelsesansvarlige.

§ 5. En finansiel rådgiver er forpligtet til snarest muligt at underrette Finanstilsynet, hvis der indtræder ændringer i forhold til de oplysninger, som Finanstilsynet har modtaget og lagt til grund ved meddelelse af tilladelse.

Stk. 2. En virksomhed, skal én gang om året indsende en erklæring til Finanstilsynet om, at virksomheden opfylder betingelserne til at få tilladelse efter § 3, stk. 2. Erklæringen skal være underskrevet af virksomhedens bestyrelse og direktion, eller såfremt virksomheden drives som interessentskab eller enkeltmandsvirksomhed, den eller de for virksomheden ledelsesansvarlige.

Stk. 3. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om, hvilke ændringer finansielle rådgivere skal underrette Finanstilsynet om i henhold til stk. 1.

Kapitel 3

Kompetencekrav

§ 6. En finansiel rådgiver skal sikre, at virksomhedens ansatte, der yder rådgivning om finansielle produkter, har tilstrækkelige kompetencer til at yde en forsvarlig rådgivning.

Stk. 2. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om kompetencekrav til ansatte hos en finansiel rådgiver, jf. stk. 1.

Kapitel 4

God skik, interessekonflikter m.v.

§ 7. En finansiel rådgiver skal drives i overensstemmelse med redelig forretningsskik og god praksis inden for virksomhedsområdet.

Stk. 2. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om redelig forretningsskik og god praksis for finansielle rådgivere.

§ 8. En finansiel rådgiver skal have en forretningsgang for håndtering af interessekonflikter, som kan skade forbrugernes interesser i forholdet mellem forbrugerne og virksomheden. Virksomheden skal mindst én gang årligt vurdere, om forretningsgangen fungerer efter hensigten og afhjælpe eventuelle mangler.

Stk. 2. Forretningsgangen, jf. stk. 1, skal offentliggøres og være tilgængelig på virksomhedens hjemmeside.

§ 9. En finansiel rådgiver må kun anvende betegnelsen »uafhængig« eller tilsvarende betegnelser, der giver indtryk af, at virksomheden yder uafhængig rådgivning, hvis den opfylder følgende betingelser:

- 1) Virksomheden må ikke modtage provision eller andet vederlag fra virksomheder, der tilbyder eller formidler finansielle produkter.
- 2) Virksomheden må ikke have snævre forbindelser, jf. § 5, stk. 1, nr. 17, i lov om finansiel virksomhed til en finansiel virksomhed eller anden virksomhed, som tilbyder eller formidler finansielle produkter.
- 3) Virksomheden må ikke tilbyde eller formidle finansielle produkter til en forbruger, hvis virksomheden samtidig yder rådgivning herom til forbrugeren.

§ 10. Det skal fremgå af en finansiel rådgivers hjemmeside, hvis denne ikke er uafhængig, jf. § 9, herunder skal virksomheden oplyse om størrelsen af eller beregningsgrundlaget for en eventuel provision eller andet vederlag.

Kapitel 5

Tilsyn m.v.

§ 11. Finanstilsynet påser overholdelsen af denne lov og de regler, der er udstedt i medfør heraf.

Stk. 2. Det Finansielle Råd indgår i tilsynet efter stk. 1 med den kompetence, som rådet er tillagt i medfør af § 345 i lov om finansiel virksomhed.

Stk. 3. Forbrugerombudsmanden kan anlægge sag vedrørende handlinger, der strider mod redelig forretningsskik og god praksis, jf. § 7, herunder sag om forbud, påbud, erstatning og tilbagesøgning af uretmæssigt opkrævede beløb. Forbrugerombudsmanden kan endvidere behandle sager vedrørende overtrædelse af strafbelagte bestemmelser i regler udstedt i medfør af denne lovs § 7, stk. 2, § 20, § 22, stk. 2, § 23, stk. 1, § 27, stk. 1, og § 28 i markedsføringsloven finder tilsvarende anvendelse på sager, som Forbrugerombudsmanden ønsker at behandle eller anlægge efter denne bestemmelse. Forbrugerombudsmanden kan udpeges som grupperepræsentant i et gruppesøgsmål, jf. kapitel 23 a i retsplejeloven.

§ 12. Finanstilsynet kan som led i sit tilsyn kræve, at en virksomhed fremlægger alle de oplysninger, der er nødvendige for Finanstilsynets virksomhed herunder til afgørelse af, om et forhold er omfattet af denne lov.

Stk. 2. Finanstilsynet kan udføre inspektioner på stedet hos en finansiel rådgiver.

Stk. 3. Finanstilsynet kan til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse få adgang til en finansiel rådgiver med henblik på indhentelse af oplysninger, herunder ved inspektioner.

§ 13. Finanstilsynet opretter et offentligt register over finansielle rådgivere.

§ 14. Finanstilsynet kan påbyde en finansiel rådgiver at afsætte en direktør, inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis denne efter § 4, stk. 2, ikke kan bestride stillingen.

Stk. 2. Finanstilsynet kan påbyde et medlem af bestyrelsen hos en finansiel rådgiver at nedlægge sit hverv inden for en frist fastsat af Finanstilsynet, hvis vedkommende efter § 4, stk. 2, ikke kan bestride hvervet.

Stk. 3. Finanstilsynet kan påbyde en virksomhed at afsætte en direktør, når der er rejst tiltale mod direktøren i en straffesag om overtrædelse af straffeloven eller den finansielle lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis domfældelse vil indebære, at vedkommende ikke opfylder kravene i § 4, stk. 2, nr. 1. Finanstilsynet fastsætter en frist for efterlevelse af påbuddet. Finanstilsynet kan under samme betingelser som i 1. pkt. påbyde et medlem af bestyrelsen i en virksomhed at nedlægge sit hverv. Finanstilsynet fastsætter en frist for efterlevelse af påbuddet.

Stk. 4. Varigheden af påbud meddelt efter stk. 2 på baggrund af § 4, stk. 2, nr. 2 eller 3, skal fremgå af påbuddet.

Stk. 5. Påbud meddelt i henhold til stk. 1-3 kan af virksomheden og af den person, som påbuddet vedrører, forlanges indbragt for domstolene. Anmodning herom skal indgives til Finanstilsynet inden 4 uger efter, at påbuddet er meddelt den pågældende. Anmodningen har ikke opsættende virkning for påbuddet, men retten kan ved kendelse bestemme, at den pågældende direktør eller det

pågældende bestyrelsesmedlem under sagens behandling kan opretholde sit hverv eller sin stilling. Finanstilsynet indbringer inden 4 uger sagen for domstolene. Sagen anlægges i den borgerlige retsplejes former.

Stk. 6. Finanstilsynet kan af egen drift eller efter ansøgning tilbagekalde et påbud meddelt efter stk. 2, og stk. 3, 3. pkt. Afslår Finanstilsynet en ansøgning om tilbagekaldelse, kan ansøgeren forlange afslaget indbragt for domstolene. Anmodning herom skal indgives til Finanstilsynet, inden 4 uger efter at afslaget er meddelt den pågældende. Anmodning om domstolsprøvelse kan dog kun fremsættes, hvis påbuddet ikke er tidsbegrænset, og der er forløbet mindst 5 år fra datoen for udstedelsen af påbuddet eller mindst 2 år efter, at Finanstilsynets afslag på tilbagekaldelse er stadfæstet ved dom.

Stk. 7. Har virksomheden ikke afsat direktøren inden for den i påbuddet fastsatte frist, kan Finanstilsynet inddrage virksomhedens tilladelse, jf. § 15. Finanstilsynet kan endvidere inddrage virksomhedens tilladelse, jf. § 15, hvis et bestyrelsesmedlem ikke efterkommer et påbud meddelt i medfør af stk. 2 og 3.

Stk. 8. Såfremt virksomheden drives som interessentskab eller enkeltmandsvirksomhed, finder stk. 1, 3, 5 og 7 tilsvarende anvendelse på den eller de for virksomheden ledelsesansvarlige.

§ 15. Finanstilsynet kan inddrage en finansiel rådgivers tilladelse, hvis virksomheden

- 1) ikke gør brug af tilladelsen inden for en frist på 12 måneder,
- 2) udtrykkeligt giver afkald på at gøre brug af tilladelsen,
- 3) ikke har udøvet virksomhed i en periode på over 6 måneder,
- 4) har opnået tilladelsen på baggrund af urigtige oplysninger eller på anden uredelig vis, eller
- 5) ikke længere opfylder betingelserne for tilladelse efter kapitel 2.

Stk. 2. Inddragelse af en tilladelse offentliggøres af Finanstilsynet.

§ 16. Afgørelser truffet af Finanstilsynet i henhold til denne lov eller regler udstedt i medfør heraf kan af den, som afgørelsen retter sig mod, indbringes for Erhvervsankenævnet senest 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende.

§ 17. For ansatte i Finanstilsynet finder §§ 354 og 356 i lov om finansiel virksomhed tilsvarende anvendelse.

§ 18. Tilsynsreaktioner givet til en finansiel rådgiver i henhold til denne lovs § 11, stk. 2, jf. § 345, stk. 2, nr. 1 og 3, i lov om finansiel virksomhed, tilsynsreaktioner givet efter delegation fra Det Finansielle Råd samt Finanstilsynets beslutninger om at overgive sager til politimæssig efterforskning, skal offentliggøres med angivelse af virksomhedens navn, jf. dog stk. 3. Virksomheden skal offentliggøre oplysningerne på sin hjemmeside hurtigst muligt og senest 3 hverdage efter, virksomheden har modtaget underretning om tilsynsreaktionen, eller senest på tidspunktet for offentliggørelse påkrævet efter lov om værdipapirhandel m.v. Finanstilsynet skal offentliggøre oplysningerne på tilsynets hjemmeside.

Stk. 2. Hvis en sag er overgivet til politimæssig efterforskning, og der er faldet dom, vedtaget bøde, meddelt tiltalefrafald eller påtaleopgivelse, eller hvis en sag er afgjort med vedtagelse af administrativt bødeforelæg, skal der ske offentliggørelse af dommen, bødevedtagelsen, tiltalefrafaldet, påtaleopgivelsen eller et resumé heraf, jf. dog stk. 3. Hvis dommen eller afgørelsen ikke er endelig, eller hvis den er anket eller påklaget, skal dette fremgå af offentliggørelsen. Virksomhedens offentliggørelse skal ske på virksomhedens hjemmeside hurtigst muligt og senest 3 hverdage efter, der er faldet dom, vedtaget bøde eller meddelt tiltalefrafald eller påtaleopgivelse, eller senest på tidspunktet for offentliggørelse påkrævet efter lov om værdipapirhandel m.v. Virksomheden skal meddele

Finanstilsynet om offentliggørelsen, herunder fremsende en kopi af dommen, bødevedtagelsen, tiltalefrafaldet eller påtaleopgivelsen. Finanstilsynet skal herefter offentliggøre dommen, bødevedtagelsen, tiltalefrafaldet, påtaleopgivelsen eller et resumé heraf på sin hjemmeside. Finanstilsynet skal ligeledes offentliggøre politiets beslutning om at slutte en sag i henhold til § 749 i retsplejeloven.

Stk. 3. Offentliggørelse efter stk. 1 og 2 kan dog ikke ske, hvis det vil medføre uforholdsmæssig stor skade for virksomheden, eller efterforskningsmæssige hensyn taler imod offentliggørelse. Offentliggørelsen må ikke indeholde fortrolige oplysninger om kundeforhold eller oplysninger omfattet af § 12, stk. 1, i lov om offentlighed i forvaltningen. Offentliggørelsen må ikke indeholde fortrolige oplysninger, der hidrører fra tilsynsmyndigheder i andre lande inden for eller uden for Den Europæiske Union, medmindre de myndigheder, der har afgivet oplysningerne, har givet deres udtrykkelige tilladelse.

Stk. 4. Hvis offentliggørelse er undladt i henhold til stk. 3, 1. pkt., skal der ske offentliggørelse efter stk. 1 eller 2, når de hensyn, der nødvendiggjorde undladelsen, ikke længere er gældende. Dette gælder dog kun i op til 2 år efter datoen for tilsynsreaktionen.

§ 19. Finanstilsynet skal orientere offentligheden om sager, som er behandlet af Finanstilsynet, anklagemyndigheden eller domstolene, hvis disse er af almen interesse eller af betydning for forståelsen af bestemmelserne i denne lov, bortset fra sager omfattet af kapitel 2.

Stk. 2. Finanstilsynet skal endvidere orientere offentligheden om navnet på en virksomhed, der overtræder forbuddet mod at udøve virksomhed som finansiel rådgiver uden tilladelse, jf. § 3.

§ 20. Erhvervs- og vækstministeren kan for finansielle rådgivere fastsætte regler om virksomhedernes pligt til at offentliggøre oplysninger om Finanstilsynets vurdering af virksomheden og om, at Finanstilsynet har mulighed for at offentliggøre oplysningerne før virksomheden.

§ 21. Som part i forhold til Finanstilsynet anses alene de af § 3 omfattede virksomheder, som Finanstilsynets afgørelse truffet i medfør af denne lov eller regler udstedt i medfør af loven retter sig mod, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. I nedennævnte tilfælde anses en anden end den finansielle rådgiver tillige som part i Finanstilsynets afgørelse, for så vidt angår den del af sagen, som vedrører den pågældende:

- 1) Den, der overtræder lovens forbud mod at drive virksomhed omfattet af § 3 uden tilladelse.
- 2) En virksomhed eller en person, som ansøger om tilladelse til at yde rådgivning om finansielle produkter til forbrugere, jf. § 3.
- 3) Et medlem af en virksomheds bestyrelse eller direktion eller en ledelsesansvarlig, når Finanstilsynet nægter en virksomhed tilladelse eller inddrager denne helt eller delvis, jf. § 15.
- 4) En virksomhed, som Finanstilsynet kræver oplysninger fra til afgørelse af, om denne er omfattet af bestemmelserne i denne lov, jf. § 12, stk. 1.

§ 22. Finansielle rådgivere betaler afgift til Finanstilsynet efter kapitel 22 i lov om finansiel virksomhed.

Kommunikation

§ 23. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte regler om, at skriftlig kommunikation til og fra Finanstilsynet og andre myndigheder om forhold, som er omfattet af denne lov eller regler udstedt i medfør af denne lov, skal foregå digitalt.

Stk. 2. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om digital kommunikation, herunder om anvendelse af bestemte it-systemer, særlige digitale formater og digital signatur eller lignende.

Stk. 3. En digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen.

§ 24. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte regler om, at Finanstilsynet kan udstede afgørelser og andre dokumenter efter denne lov eller efter regler udstedt i medfør af denne lov uden underskrift, med maskinelt eller på tilsvarende måde gengivet underskrift eller under anvendelse af en teknik, der sikrer entydig identifikation af den, som har udstedt afgørelsen eller dokumentet. Sådanne afgørelser og dokumenter sidestilles med afgørelser og dokumenter med personlig underskrift.

Stk. 2. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte regler om, at afgørelser og andre dokumenter, der udelukkende er truffet eller udstedt på grundlag af elektronisk databehandling, kan udstedes alene med angivelse af den pågældende myndighed som afsender.

§ 25. Hvor det i denne lov eller i regler udstedt i medfør af denne lov er forudsat, at et dokument, som er udstedt af andre end Finanstilsynet, skal være underskrevet, kan dette krav opfyldes ved anvendelse af en teknik, der sikrer entydig identifikation af den, som har udstedt dokumentet, jf. dog stk. 2. Sådanne dokumenter sidestilles med dokumenter med personlig underskrift.

Stk. 2. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om fravigelse af underskrifts-krav. Det kan herunder bestemmes, at krav om personlig underskrift ikke kan fraviges for visse typer af dokumenter.

Kapitel 6

Straffebestemmelser

§ 26. Overtrædelse af § 3, stk. 1, og § 4, stk. 3, jf. stk. 2, straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Stk. 2. Overtrædelse af §§ 7-10 straffes med bøde.

Stk. 3. Undlader en virksomhed omfattet af denne lov at efterkomme et påbud givet efter § 11, stk. 1 og 2, eller § 14 eller at meddele oplysninger efter § 12, stk. 1, straffes vedkommende med bøde.

Stk. 4. I regler udstedt i medfør af loven, kan der fastsættes straf af bøde for overtrædelse heraf.

Stk. 5. Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

Stk. 6. Forældelsesfristen for overtrædelse af lovens bestemmelser eller regler udstedt i medfør af loven er 5 år.

§ 27. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte regler om, at Finanstilsynet i nærmere angivne sager om overtrædelser af denne lov og regler udstedt i medfør af denne lov, der ikke skønnes at medføre højere straf end bøde, i et bødeforelæg kan tilkendegive, at sagen kan afgøres uden retssag, hvis den, der har begået overtrædelsen, erklærer sig skyldig i overtrædelsen og erklærer sig rede til inden en nærmere angiven frist at betale en bøde som angivet i bødeforelægget.

Stk. 2. Retsplejelovens regler om krav til indholdet af et anklageskrift og om, at en sigtet ikke er forpligtet til at udtale sig, finder tilsvarende anvendelse på bødeforelæg.

Stk. 3. Vedtages bøden, bortfalder videre forfølgning.

Kapitel 7

Ikrafttræden, overgangsbestemmelser, Færøerne og Grønland og ændringer i anden lovgivning

§ 28. Loven træder i kraft den 1. januar 2014.

Stk. 2. Virksomheder omfattet af denne lov, der ved lovens ikrafttræden har påbegyndt virksomhed, som efter lovens ikrafttræden vil kræve tilladelse, jf. § 3, kan fortsætte denne virksomhed uden tilladelse indtil den 1. juli 2014.

§ 29. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

§ 30. I lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 705 af 25. juni 2012, som senest ændret ved § 2 i lov nr. 557 af 18. juni 2012, foretages følgende ændringer:

1. I § 343 d indsættes som *stk. 2*:

»*Stk. 2.* Investeringsrådgivere kan endvidere yde rådgivning om finansielle produkter til forbrugere i overensstemmelse med lov om finansielle rådgivere, herunder indgive ansøgning, jf. § 3 i lov om finansielle rådgivere.«

2. I § 361, *stk. 1*, indsættes som *nr. 32*:

»32) Virksomheder, der yder rådgivning om finansielle produkter til forbrugere, jf. lov om finansielle rådgivere, betaler årligt 12.000 kr.«

§ 31. I lov om forsikringsformidling, jf. lovbekendtgørelse nr. 930 af 18. september 2008, som senest ændret ved § 6 i lov nr. 1556 af 21. december 2010, foretages følgende ændring:

1. I § 12 indsættes som *stk. 4*:

»*Stk. 4.* Uanset *stk. 1* kan en forsikringsmæglervirksomhed endvidere yde rådgivning om finansielle produkter til forbrugere i overensstemmelse med lov om finansielle rådgivere, herunder indgive ansøgning, jf. § 3 i lov om finansielle rådgivere.«

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger Indholdsfortegnelse

1. Indledning
2. Rapport om mulighederne for at styrke uvildig rådgivning
 - 2.1. Mulighederne for at sikre forbrugerne bedre rådgivning og øget konkurrence ved låntagning
3. Gældende ret
 - 3.1. Investeringsrådgivning
 - 3.2. Forsikringsmægling
4. Baggrunden for forslaget
5. Lovforslagets indhold
 - 5.1. Lovforslagets anvendelsesområde
 - 5.2. Tilladelse til at yde finansiel rådgivning
 - 5.3. Kompetencekrav
 - 5.4. God skik, interessekonflikter m.v.
 - 5.5. Tilsyn m.v.
 - 5.6. Forholdet til anden lovgivning
6. Økonomiske og administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner
7. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet
8. De administrative konsekvenser for borgerne
9. Miljømæssige konsekvenser
10. Forholdet til EU-retten
11. Hørte myndigheder og organisationer
12. Sammenfattende skema

1. Indledning

Formålet med forslag til lov om finansielle rådgivere er at fastsætte rammer for virksomheder, der yder helhedsorienteret rådgivning om finansielle produkter til forbrugere, uden at der er tale om virksomhed, der udøves af finansielle virksomheder.

Lovforslaget gennemfører de anbefalinger om at indføre lovgivning for rådgivning om finansielle produkter, som er indeholdt i Erhvervs- og Vækstministeriets rapport om muligheder for at styrke uvildig rådgivning, jf. nærmere herom nedenfor i afsnit 2.

Den foreslåede ordning medfører, at virksomheder, der yder rådgivning om finansielle produkter til forbrugerne, skal have Finanstilsynets tilladelse som finansiel rådgiver. Medlemmer af bestyrelsen eller direktionen i disse virksomheder skal opfylde krav til egnethed og hæderlighed, ligesom virksomheden skal have tegnet en ansvarsforsikring eller anden tilsvarende garanti for erstatningskrav

for pligtforsømmelse. Endelig skal virksomheden have forretningsgange på alle væsentlige virksomhedsområder.

Der vil endvidere i forslaget blive stillet krav om, at virksomheder omfattet af loven skal sikre, at deres ansatte, som yder rådgivning, lever op til lovens kompetencekrav.

Herudover indeholder lovforslaget regler om god skik, håndtering af interessekonflikter og nærmere regler om, hvornår en finansiel rådgiver må betegne sig selv som »uafhængig«.

Det foreslås, at Finanstilsynet skal føre tilsyn med loven. Derudover får Forbrugerombudsmanden med lovforslaget mulighed for at anlægge sag vedrørende handlinger, der strider mod redelig forretningskik og god praksis, ligesom Forbrugerombudsmanden får mulighed for at behandle sager vedrørende overtrædelse af visse af lovens straffelagte bestemmelser.

Det foreslås, at loven træder i kraft den 1. januar 2014 med en overgangsordning for virksomheder, der allerede har påbegyndt virksomhed omfattet af denne lov. Overgangsordningen skal løbe frem til den 1. juli 2014.

2. Rapport om mulighederne for at styrke uvildig rådgivning

Den 21. august 2012 offentliggjorde Erhvervs- og Vækstministeriet en rapport om mulighederne for at styrke uvildig rådgivning i finansielle sager.

Rapporten er blevet udarbejdet i forlængelse af et forslag til folketingsbeslutning om uvildig rådgivning i finansielle sager (B144), som blev stillet af Det Radikale Venstre den 4. marts 2010.

Ifølge forslaget til folketingsbeslutning skulle bankerne pålægges at opdele deres gebyrer i gebyrer for henholdsvis långivning og rådgivning. Dette skulle gøre det muligt for forbrugerne at fravælge rådgivning i banken til fordel for andre rådgivere i finansielle sager uden at betale for rådgivningen to gange. Forslaget havde til formål at fremme konkurrencen mellem pengeinstitutter og uvildige rådgivere.

Den 2. juni 2010 afgav Erhvervsudvalget en beretning over beslutningsforslaget. I beretningen anerkendte udvalget, »at der er et behov for at sikre forbrugerne bedre rådgivning vedrørende låntagning og eventuel investering i relation hertil«.

Erhvervsudvalget opfordrede derfor den daværende regering til at »undersøge muligheden for at sikre forbrugerne bedre rådgivning om låntagning, herunder muligheden for at skabe øget konkurrence på området for rådgivning, således at forbrugerne kan få adgang til anden og mere uafhængig rådgivning end rådgivning i banken, hvor de optager lånet«.

Udvalget ønskede endvidere, at det skulle undersøges, om forbrugerne kan få bedre adgang til at klage over rådgivningen fra andre rådgivere end pengeinstitutter. Endelig ønskede Erhvervsudval-

get, at det skulle undersøges, i hvilket omfang forbrugerne kan få rådgivning uden for banken uden at skulle betale to gange for den samme ydelse.

I rapporten undersøges mulighederne for:

- at sikre forbrugerne bedre rådgivning og øget konkurrence ved låntagning,
- at sikre forbrugerne bedre adgang til at klage over rådgivning fra andre rådgivere end pengeinstitutter og
- at sikre en opsplnitning af gebyrer i gebyrer for henholdsvis rådgivning og låntagning.

I det følgende gives et resume af rapportens indhold for så vidt angår spørgsmålet om at sikre forbrugerne bedre rådgivning. De øvrige spørgsmål om bedre klageadgang og spørgsmålet om opdeling af gebyrer berøres derimod ikke i lovforslaget, hvorfor der for disse spørgsmål henvises til rapporten.

2.1. Mulighederne for at sikre forbrugerne bedre rådgivning og øget konkurrence ved låntagning

Erhvervs- og Vækstministeriets rapport fremhæver, at det er vigtigt, at forbrugere er godt rustede til at træffe den for dem rigtige beslutning i forbindelse med låntagning. Det er derfor afgørende, at forbrugerne rådgives korrekt, så de kan træffe deres beslutning på et informeret grundlag. Formålet med rapporten var således at vurdere muligheden for at sikre forbrugerne bedre rådgivning og øget konkurrence i forbindelse med låntagning.

I Danmark er der ikke regler, der stiller krav om, at udbydere af generel finansiell rådgivning, herunder rådgivning om lån, skal have en tilladelse, hvis rådgivningen sker uden for en finansiell virksomhed. Denne form for rådgivning kan derfor udøves uden tilladelse. Der findes desuden ikke en specifik regulering af den rådgivning, som disse virksomheder eller personer, der ikke er finansielle virksomheder, udøver. Dette skyldes, at området kun er omfattet af de mere generelle regler i markedsføringsloven og kreditaftaleloven.

Derimod kræver rådgivning om investeringsprodukter og forsikring, der foretages af investeringsrådgivere og forsikringsmæglere, en tilladelse og er derudover omfattet af regler om god skik. Finanstilsynet fører tilsyn hermed. På grund af lovreguleringen af forsikringsmægleres og investeringsrådgiveres virksomhed er det desuden ikke muligt for en juridisk eller fysisk person at drive virksomhed som både forsikringsmægler og investeringsrådgiver.

Da der på denne måde kan siges at eksistere et lovgivningsmæssigt »hul« i forbindelse med generel finansiell rådgivning udført uden for finansielle virksomheder, hvor der ikke er krav om tilladelse, anbefales det i rapporten, at der indføres en ny generel lov om finansiell rådgivning. Finansiell rådgivning uden for finansielle virksomheder vil herefter kun kunne ske efter tilladelse fra Finanstilsynet. En finansiell rådgiver vil kunne yde rådgivning til forbrugere om lån, investeringer og forsikringer og vil være underlagt Finanstilsynets tilsyn.

Ordningen anbefales etableret for at styrke forbrugernes mulighed for at få rådgivning om finansielle forhold uden for den traditionelle finansielle sektor. Ordningen vil desuden sikre, at markedet for uafhængig finansiell rådgivning om finansielle produkter bliver mere gennemsigtigt, ensartet og underlagt et tilsyn fra Finanstilsynet.

En tilladelsesordning med tilhørende tilsyn vil endvidere styrke tilliden til rådgivning om finansielle produkter foretaget af aktører uden for den finansielle sektor. I dag er kun investeringsrådgivere og forsikringsformidlere underlagt tilsyn fra Finanstilsynet, mens der ikke findes mulighed for at få tilladelse til at udøve rådgivningsvirksomhed om samtlige finansielle produkter.

Øget forbrugertillid til finansiell rådgivning gennemført uden for den finansielle sektor vurderes endvidere at ville bidrage til at styrke konkurrencen om finansielle produkter, fordi forbrugerne får mulighed for at købe råd fra uafhængige finansielle rådgivere, der kan udpege det bedste produkt for forbrugerne. En tilladelsesordning vil endvidere sikre, at alle generelle finansielle rådgivere er underlagt grundlæggende krav til blandt andet kompetence, der sikrer, at de er i stand til at yde en professionel rådgivning.

For at kunne få en tilladelse som finansiell rådgiver anbefaler rapporten, at følgende tre krav skal være opfyldt:

- Medlemmer af direktion og bestyrelse skal opfylde samme krav til egnethed og hæderlighed, som i dag gælder for den finansielle sektor.
- Den finansielle rådgiver skal tegne en ansvarsforsikring, der dækker eventuelle erstatningskrav i forbindelse med udøvelsen af virksomhed som finansiell rådgiver.
- Der vil blive fastsat kompetencekrav for ansatte hos en finansiell rådgiver.

Det er ifølge rapporten ikke tanken, at der skal være et krav om, at finansielle rådgivere skal være uafhængige af finansielle virksomheder. Hvis en finansiell rådgiver imidlertid ønsker at betegne sig som »uafhængig«, anbefales det, at dette kun kan ske på betingelse af, at den finansielle rådgiver ikke modtager provision eller på anden måde modtager ydelser fra finansielle virksomheder, ligesom der i dag gælder et provisionsforbud for forsikringsmæglere.

For at forhindre, at en finansiell virksomhed opnår indflydelse på ledelsen af en finansiell rådgiver, der betegner sig som uafhængig, og som driver virksomhed i selskabsform, anbefales det endvidere, at der ikke må være snævre forbindelser mellem en finansiell virksomhed og en uafhængig finansiell rådgiver. Dette krav vil f.eks. forhindre, at en finansiell virksomhed har 20 pct. eller mere af stemmerettigheder eller kapitalen i en virksomhed, der er uafhængig finansiell rådgiver. Det anbefales desuden, at de generelle finansielle rådgivere, der ikke betegner sig som uafhængige, skal oplyse om provision og størrelsen heraf.

Alle finansielle rådgivere vil endvidere skulle have forretningsgange for håndtering af interessekonflikter. Forretningsgangene skal være offentligt tilgængelige.

Det anbefales derudover, at finansielle rådgivere vil blive underlagt regler om god skik, herunder krav til rådgivning, svarende til, hvad der i dag gælder for investeringsrådgivere, forsikringsmæglere samt penge- og realkreditinstitutter. Herved sikres, at der gælder de samme krav til rådgivning, uanset om forbrugeren henvender sig til en finansiell rådgiver eller en finansiell virksomhed.

3. *Gældende ret*

Der er i den nuværende finansielle lovgivning ikke hjemmel til at stille krav om, at udbydere af generel finansiell rådgivning, herunder rådgivning om lån, skal have en tilladelse, hvis rådgivningen sker uden for en finansiell virksomhed. Denne form for rådgivning kan derfor på nuværende tidspunkt udøves uden tilladelse. Endvidere findes ikke en specifik regulering af den rådgivning, som disse virksomheder eller personer, der ikke er finansielle virksomheder, udøver. Området er således kun reguleret af de mere generelle regler i §§ 1 og 3 i markedsføringsloven og § 7 a, stk. 8, i kreditaf taleloven.

Hvis en rådgiver imidlertid udøver investeringsrådgivning, fremgår det dog af det gældende kapitel 20 i lov om finansiell virksomhed, at virksomheden skal have en tilladelse som investeringsrådgiver. Rådgiver virksomheden om forsikringer skal virksomheden have en tilladelse som forsikringsmægler, jf. lov om forsikringsformidling.

Det bemærkes, at lovgivningen i dag ikke gør det muligt for investeringsrådgivere og forsikringsmæglere at udøve anden virksomhed, herunder generel finansiell rådgivning under samme juridiske enhed. Da investeringsrådgivning og rådgivning for forsikringer kræver en tilladelse, vil en generel finansiell rådgiver derfor ikke kunne udøve disse former for rådgivning.

I det følgende gives derfor en kort beskrivelse af disse to regelsæt for forsikringsmæglere og investeringsrådgivere.

3.1. *Investeringsrådgivning*

Finanstilsynet giver i medfør af lov om finansiell virksomhed kapitel 20 a tilladelse til at udøve investeringsrådgivning. Det følger af § 343 c i lov om finansiell virksomhed, at som betingelse for at få en tilladelse som investeringsrådgiver i virksomhedsform skal,

- medlemmer af virksomhedens bestyrelse og direktion opfylde reglerne om egnethed og hæderlighed i lov om finansiell virksomhed,
- virksomheden have tegnet en ansvarsforsikring eller anden tilsvarende garanti, der dækker erstatningskrav som følge af pligtforsømmelse,
- virksomhedens forretningsgange og administrative forhold være forsvarlige,
- virksomheden have hovedkontor og hjemsted i Danmark og
- den finansielle lovgivnings regler om kvalificerede ejerandele og snævre forbindelser være opfyldt.

Investeringsrådgivere, herunder deres ansatte, skal derudover opfylde en række kompetencekrav, som er fastsat i bekendtgørelse nr. 346 af 15. april 2011 om kompetencekrav til personer, der yder rådgivning om visse investeringsprodukter.

Det følger endvidere af § 343 d i lov om finansiel virksomhed, at investeringsrådgivere kan udøve investeringsrådgivning og virksomhed, der er accessorisk hertil, jf. bilag 4, afsnit B, nr. 3, 1. led. Det vil sige, at investeringsrådgivere ikke kan rådgive om for eksempel lån og forsikringer. Ønsker virksomheden denne form for virksomhed, må dette ske i en selvstændig juridisk enhed.

3.2. *Forsikringsmægling*

Finanstilsynet giver tilladelse til at udøve virksomhed som forsikringsmægler. Ifølge lov om forsikringsformidling skal følgende være opfyldt, for at forsikringsmæglingsvirksomhed kan udøves i virksomhedsform:

- Medlemmer af virksomhedens bestyrelse og direktion skal opfylde reglerne om egnethed og hæderlighed.
- Den eller de for forsikringsformidling ansvarlige personer i virksomheden skal opfylde en række hæderlighedskrav og have generel viden om forsikringsformidling.
- Virksomheden skal have tegnet en ansvarsforsikring mod ethvert økonomisk krav, som måtte følge af hvervet.
- Der skal være ansatte i virksomheden, som har tilladelse til at udøve forsikringsmægling.

Ansatte i en forsikringsmæglervirksomhed skal besidde en teoretisk uddannelse og praktisk kunnen om forsikringsmæglervirksomhed. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler herom.

Der gælder tilsvarende krav for, at Finanstilsynet kan give tilladelse til, at en person udøver forsikringsmægling i enkeltmandsvirksomhed.

En forsikringsmægler kan kun udøve anden virksomhed, hvis dette sker i en anden juridisk enhed end forsikringsmæglervirksomheden, jf. lovens § 12, stk. 1.

4. *Baggrunden for lovforslaget*

Forslag til lov om finansielle rådgivere har til formål at opstille rammer for virksomheder, der yder rådgivning til forbrugere om deres finansielle forhold bortset fra rådgivning, der ydes af finansielle virksomheder, som for eksempel banker og realkreditinstitutter. Disse virksomheder er allerede i dag underlagt en omfattende regulering.

Lovforslaget vil styrke forbrugernes mulighed for at få rådgivning om finansielle forhold uden for den traditionelle finansielle sektor. Ordningen vil desuden sikre, at markedet for finansiel rådgivning uden for den traditionelle finansielle sektor om alle finansielle produkter bliver mere gennemsigtigt og ensartet og underlagt et tilsyn fra Finanstilsynet.

Endelig vil lovforslaget styrke konkurrencen inden for den finansielle sektor, fordi forbrugerne får mulighed for at købe råd fra uafhængige rådgivere, der kan udpege det bedste produkt for forbrugerne. Rådgivningen vil udgøre et alternativ til den finansielle sektors rådgivning om finansielle produkter.

Der vil i forslaget blive stillet krav om, at virksomheder, som yder rådgivning om finansielle produkter til forbrugere, skal have Finanstilsynets tilladelse som finansiel rådgiver. Dette vil sikre, at kun virksomheder, der har et minimum af kompetencer til at yde denne form for rådgivning, kan få tilladelse. For at opnå tilladelse som finansiel rådgiver skal en virksomhed endvidere have tegnet en ansvarsforsikring eller tilsvarende garanti for erstatningskrav og have indrettet sine aktiviteter så disse kan ydes på forsvarlig vis. Hvis en virksomhed modtager betroede midler fra forbrugere, skal midlerne indsættes på en særlig konto, og der skal stilles sikkerhed for midlerne.

En tilladelse som finansiel rådgiver vil endvidere sikre, at Finanstilsynet, er bekendt med de virksomheder, der yder rådgivning om finansielle produkter til forbrugere og derfor har mulighed for at gribe ind over for virksomhedernes adfærd, hvis den ikke er i overensstemmelse med de regler, der fastsættes i loven.

Der findes allerede i dag regler om, at investeringsrådgivere og forsikringsmæglere skal have en tilladelse for at kunne påbegynde deres virksomhed. Ved udformningen af dette lovforslag er der taget udgangspunkt i disse regler.

Ansatte i den finansielle sektor har generelt gennemført uddannelser, som er målrettet ansættelse i den finansielle sektor. Hertil kommer, at der i dag stilles særlige kompetencekrav til ansatte i den finansielle sektor, når disse rådgiver om visse investeringsprodukter. Kompetencekravene skal dokumenteres ved specielle prøver. Investeringsrådgivere uden for den finansielle sektor er ligeledes omfattet af disse regler. Hertil kommer, at ansatte hos en forsikringsmægler, der yder forsikringsformidling, skal have en teoretisk uddannelse fastsat af Finanstilsynet.

Finansielle rådgivere skal udgøre et reelt alternativ til den rådgivning, der ydes i den finansielle sektor. Derfor indeholder dette lovforslag også krav om, at ansatte hos finansielle rådgivere skal opfylde visse kompetencekrav.

En finansiel rådgiver vil kunne have behov for at betegne sig som »uafhængig« af for eksempel den finansielle sektor for at markere, at denne ikke har økonomiske interesser i den rådgivning, som virksomheden yder. Der vil derfor i forslaget blive fastsat regler om, hvilke krav en finansiel rådgiver skal opfylde for, at denne må anvende betegnelsen uafhængig eller tilsvarende betegnelser.

Uanset om en finansiel rådgiver betegner sig som uafhængig, vil der være et behov for, at virksomheden er forpligtet til at have forretningsgange for håndtering af interessekonflikter og en rådgiver, der ikke betegner sig som uafhængig, skal desuden oplyse herom samt om en eventuel provision og

dennes størrelse. Herved sikres, at rådgivningen, som virksomheden yder, i videst mulige omfang varetager kundernes bedste interesser.

Dette lovforslag har til formål at regulere virksomheder, bortset fra finansielle virksomheder, der yder en helhedsorienteret rådgivning til forbrugere om deres finansielle forhold.

Investeringsrådgivere og forsikringsmæglervirksomheder yder henholdsvis investeringsrådgivning og rådgivning om forsikrings- og pensionsforhold.

Det er i dag ikke muligt for investeringsrådgivere og forsikringsmæglervirksomheder at yde rådgivning om andre finansielle produkter end de produkter, der er omfattet af deres tilladelse.

Der er behov for, at også disse virksomheder får mulighed for at kunne yde rådgivning om finansielle produkter til forbrugere, fordi der er en tæt forbindelse mellem lån, investering, forsikring og pension. Der er derfor behov for, at rådgiveren kan se på hele kundens økonomi.

5. Lovforslagets indhold

5.1. Lovforslagets anvendelsesområde

Det foreslås, at loven finder anvendelse på virksomheder, der yder rådgivning om finansielle produkter til forbrugere. Det er uden betydning om rådgivning om finansielle produkter udgør virksomhedens hoved- eller bibeskæftigelse. Lejlighedsvis rådgivning om finansielle produkter er dog i særlige tilfælde undtaget fra loven.

Rådgivning i henhold til forslaget kan kun udøves af aktie- og anpartsselskaber, partnerselskaber (kommanditaktieselskaber), kommanditselskaber, foreninger, interessentskaber og enkeltmandsvirksomheder.

Lovforslaget er begrænset til rådgivning, der ydes til forbrugere. Forbrugerbegrebet skal forstås i overensstemmelse med den sædvanlige betydning af dette begreb, det vil sige som en person, der hovedsageligt handler uden for sit erhverv. Rådgivning om finansielle produkter til erhvervsdrivende er derfor ikke omfattet af dette lovforslag.

Det foreslås, at der ved rådgivning skal forstås personlige anbefalinger til en kunde om transaktioner i tilknytning til finansielle produkter. Rådgivningen skal derfor tage udgangspunkt i kundens individuelle forhold, eller den forbrugers forhold, som kunden eventuelt repræsenterer.

Ifølge forslaget forstås ved finansielle produkter kreditaftaler, indlån, forsikringer, herunder pension samt investeringsprodukter. Indlån og forsikring kan i dag kun udbydes af virksomheder med tilladelse efter lov om finansiell virksomhed, mens værdipapirhandlere har eneret på transaktioner vedrørende værdipapirer. Derimod gælder der i dag ikke krav om, at ydelse af lån kun kan ydes af virk-

somheder, der er under tilsyn. Finansielle produkter omfatter derfor alle kreditaftaler, uanset om disse indgås med en finansiell virksomhed eller andre långivere.

Ved investeringsprodukter foreslås en definition svarende til definitionen af investeringsprodukter i bekendtgørelse nr. 345 af 15. april 2011 om risikomærkning af investeringsprodukter samt bekendtgørelse nr. 346 af 15. april 2011 om kompetencekrav til personer, der yder rådgivning om visse investeringsprodukter.

Lovforslaget indeholder en række undtagelser fra anvendelsesområdet. Således er rådgivning om finansielle produkter, som virksomheden selv udbyder, undtaget fra lovens anvendelsesområde. Dette skyldes, at lovforslaget har til formål at regulere rådgivning om finansielle produkter, der ydes af virksomheder, der ikke selv udbyder finansielle produkter. Det bemærkes dog, at der for de fleste finansielle produkter kræves en tilladelse for at kunne udbyde disse, og at de virksomheder vil være underlagt regler om god skik m.v. Finansielle virksomheder er derfor også undtaget lovforslaget.

Investeringsrådgivere og forsikringsmæglere er i forvejen reguleret i henholdsvis kapitel 20 a i lov om finansiell virksomhed og i lov om forsikringsformidling. Det foreslås derfor, at disse virksomheder undtages fra forslaget til lov om finansielle rådgivere for så vidt angår henholdsvis investeringsrådgivning og rådgivning om forsikrings- og pensionsprodukter omfattet af lov om forsikringsformidling.

Rådgivning til virksomhedens medarbejdere er ligeledes undtaget fra forslaget.

5.2. Tilladelse til at yde finansiell rådgivning

Lovforslaget opregner betingelserne for, at Finanstilsynet kan give tilladelse til, at en virksomhed kan yde rådgivning om finansielle produkter til forbrugere.

Virksomheden skal have hovedkontor og hjemsted i Danmark for, at Finanstilsynet kan give en tilladelse.

Det er endvidere en betingelse, at virksomheden har forretningsgange på alle væsentlige aktivitetsområder. Forretningsgangene skal bidrage til at sikre, at virksomheden drives forsvarligt og i overensstemmelse med de regler, der gælder for denne form for virksomhed.

Medlemmerne af virksomhedens bestyrelse og direktion skal opfylde kravene til egnethed og hæderlighed for, at virksomheden kan få tilladelse fra Finanstilsynet.

For at sikre kunder, der har et erstatningskrav mod virksomheden som følge af mangelfuld rådgivning, skal virksomheden endelig have tegnet en ansvarsforsikring eller anden tilsvarende garanti, der sikrer virksomheden mod erstatningskrav, som følge af erstatningsforpligtende adfærd.

5.3. *Kompetencekrav*

Det foreslås, at virksomheder omfattet af denne lov skal sikre, at deres ansatte, som yder rådgivning om finansielle produkter, har tilstrækkelige kompetencer til at yde en forsvarlig rådgivning.

De nærmere kompetencekrav til ansatte i virksomheder omfattet af denne lov vil blive fastsat af Finanstilsynet.

5.4. *God skik, interessekonflikter m.v.*

Det foreslås, at en finansiel rådgiver skal drives i overensstemmelse med redelig forretningsskik og god praksis inden for virksomhedsområdet. Bestemmelsen svarer til de bestemmelser om god skik, der findes i lovgivningen på det finansielle område.

Erhvervs- og vækstministeren får med loven bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om redelig forretningsskik og god praksis for finansielle rådgivere svarende til, hvad der gælder på det øvrige finansielle område.

Det foreslås endvidere, at en finansiel rådgiver skal have en forretningsgang for håndtering af interessekonflikter i forholdet mellem kunderne og virksomheden.

Virksomheden skal mindst én gang årligt vurdere, om denne forretningsgang fungerer efter hensigten og afhjælpe eventuelle mangler ved forretningsgangen. Herved sikres, at forretningsgangene løbende er opdateret, og at virksomheden har taget stilling til, hvordan interessekonflikter skal imødegås. Forretningsgangen skal offentliggøres og være tilgængelig på virksomhedens hjemmeside.

Der opstilles endvidere med lovforslaget tre betingelser for at en finansiel rådgiver må anvende betegnelsen »uafhængig« eller tilsvarende betegnelser, der giver indtryk af, at virksomheden yder uafhængig rådgivning.

En finansiel rådgiver, der betegner sig som uafhængig, må ikke direkte eller indirekte modtage provision eller andet vederlag fra virksomheder, der sælger eller formidler finansielle produkter, ligesom virksomheden ikke må have snævre forbindelser til en finansiel virksomhed eller anden virksomhed, som sælger eller formidler finansielle produkter.

Endelig må en finansiel rådgiver, der betegner sig som uafhængig, ikke tilbyde eller formidle finansielle produkter til en forbruger, når virksomheden samtidig yder rådgivning herom til forbrugeren.

Der indføres endvidere en forpligtelse for afhængige finansielle rådgivere til på deres hjemmeside at oplyse om afhængigheden, herunder en eventuel provision og andet vederlag, samt størrelsen heraf eller beregningsmåden for denne.

5.5. *Tilsyn m.v.*

Det foreslås, at Finanstilsynet fører tilsyn med overholdelsen af loven. Tilsynet vil være risikobaseret og indeholde mulighed for, at Finanstilsynet via inspektioner kan kontrollere, at en finansiel rådgiver opfylder lovforslagets krav til opretholdelse af tilladelse.

Finanstilsynet kan blandt andet undersøge om en finansiel rådgiver overholder reglerne for tilladelse, herunder om virksomheden har forretningsgange på alle væsentlige aktivitetsområder, og at disse bliver opfyldt i praksis. Finanstilsynet kan endvidere gribe ind og påbyde en virksomhed at afskedige en direktør eller ledelsesansvarlig, eller påbyde et bestyrelsesmedlem at nedlægge sit hverv, hvis de pågældende personer ikke længere opfylder kravene til egnethed og hæderlighed.

I medfør af lovforslaget er Finanstilsynet underlagt den skærpede tavshedspligt i henhold til § 354, i lov om finansiel virksomhed. Finanstilsynet er derfor, jf. § 354, stk. 1, forpligtet til at hemmeligholde fortrolige oplysninger, som Finanstilsynet kommer i besiddelse af i forbindelse med tilsynet med loven. Dette medfører, at offentlighedslovens regler om aktindsigt som udgangspunkt ikke finder anvendelse på den del af forslaget, der vedrører betingelserne for at opnå tilladelse som finansiel rådgiver.

Derimod følger af § 354, stk. 3, nr. 1, at den skærpede tavshedspligt i § 354, stk. 1, ikke finder anvendelse på oplysninger i sager om god skik og prisoplysninger. I henhold til denne bestemmelse vil de almindelige regler om aktindsigt efter offentlighedsloven derfor finde anvendelse på tilsyn med forslagets øvrige bestemmelser, ligesom forvaltningslovens og straffelovens almindelige regler om tavshedspligt finder anvendelse på denne del af tilsynsvirksomheden.

Som i den øvrige finansielle lovgivning foreslås, at Det Finansielle Råd indgår i tilsynet med loven, og at afgørelser truffet i medfør af loven vil kunne indbringes for Erhvervsankenævnet.

Det foreslås endvidere, at Forbrugerombudsmanden, svarende til hvad der gælder efter den øvrige finansielle lovgivning, får adgang til at anlægge sag vedrørende handlinger, der strider mod redelig forretningsskik og god praksis, herunder sag om forbud, påbud, erstatning og tilbagesøgning af uretmæssigt opkrævede beløb.

Forbrugerombudsmanden har mulighed for at gøre Finanstilsynet opmærksom på konkrete sager, ligesom han kan deltage i Det Finansielle Råds møder, når Finanstilsynet forelægger en sag af principiel eller vidtgående betydning for rådet. Ligeledes har Forbrugerombudsmanden mulighed for at gøre opmærksom på mere generelle forhold, som han finder, er urimelige i forhold til forbrugerne.

Forbrugerombudsmanden kan tillige indbringe en sag for domstolene, hvis Forbrugerombudsmanden finder, at der er behov for et sådan skridt. Det kan for eksempel være tilfældet, hvor Finanstilsynet vælger ikke at tage en sag op, der af Forbrugerombudsmanden vurderes at være af principiel eller vidtgående betydning.

Forbrugerombudsmanden skal ikke behandle konkrete henvendelser fra forbrugere om overtrædelse af god skik bestemmelserne. Sådanne henvendelser skal Forbrugerombudsmanden oversende til behandling hos Finanstilsynet. Derimod kan henvendelser fra forbrugere i lighed med oplysninger i pressen, udtalelser fra organisationer og rapporter om virksomheder omfattet af denne lov danne baggrund for Forbrugerombudsmandens vurdering af, om der bør anlægges en retssag.

Forbrugerombudsmanden får endvidere mulighed for at behandle sager vedrørende overtrædelse af strafbelagte bestemmelser i regler udstedt i medfør af loven. Bestemmelsen svarer til, hvad der gælder efter lov om finansiel virksomhed. Ved behandlingen af sådanne sager, finder markedsføringslovens § 20, § 22, stk. 2, § 23, stk. 1, § 27, stk. 1, og § 28 tilsvarende anvendelse.

Det foreslås, at Finanstilsynets tilsyn med finansielle rådgivere finansieres via afgifter, som betales af de finansielle rådgivere efter reglerne om afgifter i kapitel 22 i lov om finansiel virksomhed.

5.6. Forholdet til anden lovgivning

Det foreslås at ændre reglerne for investeringsrådgivere og forsikringsmægleres virksomhed, så det bliver muligt for disse virksomheder at opnå en tilladelse og udøve aktiviteter omfattet af denne lov.

6. Økonomiske og administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner

De økonomiske konsekvenser er finansieret via afgifter fra branchen.

Finanstilsynet vil skulle føre tilsyn med overholdelsen af loven. De økonomiske konsekvenser anslås på den baggrund til 1,5 årsværk til Finanstilsynet.

Tilførslen af 1,5 årsværk til Finanstilsynet vil ske gennem forhøjelser af den årlige afgift for virksomheder under tilsyn samt indførelse af nye afgifter for virksomheder omfattet af denne lov.

Efter lovens vedtagelse vil der gennem annoncering i relevante medier blive gjort opmærksom på den ny lovs regler om krav om tilladelse før der kan ydes rådgivning om finansielle produkter til forbrugere.

7. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

Alle udgifter finansieres af virksomhederne omfattet af loven ved opkrævning af afgifter. Virksomheder, som yder rådgivning om finansielle produkter til forbrugere kommer under tilsyn og vil fremover skulle betale afgift til Finanstilsynet. Der foreslås en årlig afgift på 12.000 kr. i 2004-niveau svarende til ca. 20.000 kr. i 2011-niveau. Det tilsvarende beløb for investeringsrådgivere er 8.250 kr. i 2004-niveau årligt. Finansielle rådgivere vil imidlertid have et bredere forretningsområde, hvilket bør medføre en højere afgift.

Det vurderes endvidere, at regulering af rådgivning om finansielle produkter til forbrugere vil kunne tilføre øget konkurrence om finansielle produkter, fordi forbrugerne får mulighed for at købe råd fra uafhængige rådgivere, der kan udpege de bedste finansielle produkter for forbrugerne.

[Udbygges, når TER´s vurdering foreligger]

8. *Administrative konsekvenser for borgerne*

Lovforslaget vurderes ikke at have administrative konsekvenser for borgerne.

9. *Miljømæssige konsekvenser*

Lovforslaget har ingen miljømæssige konsekvenser.

10. *Forholdet til EU-retten*

Lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter.

11. *Hørte myndigheder og organisationer m.v.*

Lovforslaget har været i høring hos følgende myndigheder og organisationer.

[mangler]

12. *Sammenfattende skema*

	Positive konsekvenser/ mindre udgifter	Negative konsekvenser/ Merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen.	De økonomiske konsekvenser anslås til x årsværk til Finanstilsynet i forbindelse med Finanstilsynets tilsyn efter lovforslaget.
Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet		
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen.	Ingen.
Miljømæssige konsekvenser	Ingen.	Ingen.
Forholdet til EU-retten	Ikke relevant	Ikke relevant

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Det foreslås med lovforslagets § 1, stk. 1, at loven finder anvendelse på virksomheder. Med virksomheder forstås juridiske enheder, der yder rådgivning på et kommercielt grundlag. Det forudsættes, at virksomheden skal modtage betaling fra aftageren af rådgivningen. Det er tillige uden betydning, om rådgivning om finansielle produkter udgør virksomhedens erhvervsmæssige hoved- eller bibeskæftigelse. Lejlighedsvis og accessorisk rådgivning om finansielle produkter er undtaget fra loven, jf. stk. 3, nr. 3.

I medfør af forslaget § 1, stk. 2, kan rådgivning, jf. stk. 1, kun udøves af aktie- og anpartsselskaber, partnerselskaber (kommanditaktieselskaber), kommanditselskaber, foreninger, interessentskaber og enkeltmandsvirksomheder. Fordi rådgivning skal ydes mod vederlag, vil en ikke kommerciel forening, som tilbyder gratis rådgivning om finansielle produkter til forbrugere, ikke være omfattet af loven. Hvis foreningen tager betaling for at yde rådgivningen på markedsmæssige vilkår, vil foreningen derimod være omfattet af loven.

Virksomheden skal yde rådgivning om finansielle produkter til forbrugere. Rådgivning om finansielle produkter er ikke begrænset til køb og salg af et finansielt produkt. Rådgivningen kan også vedrøre spørgsmålet, om en kunde skal anvende et kontantindestående til at indfri et lån, eller om en kunde i forbindelse med restancer skal søge at forhandle en afdragsordning på plads med banken. Rådgivning, der udøves af gældsrådgivere, vil derfor også være omfattet af loven.

Hvad der nærmere forstås ved rådgivning, finansielle produkter og forbrugere fremgår af forslaget § 2, hvortil henvises.

Loven er begrænset til rådgivning, der ydes til forbrugere. Forbrugerbegrebet skal forstås i overensstemmelse med den sædvanlige betydning af dette begreb, det vil sige som en person, der hovedsageligt handler uden for sit erhverv, jf. forslaget § 2, nr. 4.

Forslagets § 1, stk. 3, indeholder seks undtagelser til lovens anvendelsesområde, jf. stk. 1.

Det fremgår af § 1, stk. 3, nr. 1, at rådgivning om finansielle produkter, som virksomheden udbyder, på egne vegne eller på vegne af andre, er undtaget fra lovens anvendelsesområde. Dette skyldes, at lovforslaget har til formål at regulere rådgivning om finansielle produkter, som ydes af virksomheder, der ikke udbyder finansielle produkter, og som ikke udbyder finansielle produkter på vegne af andre virksomheder. Det bemærkes dog, at der for de fleste finansielle produkter kræves en tilladel-

se til at kunne udbyde disse, og at de virksomheder, der har opnået tilladelse hertil, allerede er underlagt den finansielle lovgivnings regler om blandt andet god skik m.v.

Rådgivning til virksomhedens medarbejdere foreslås undtaget, jf. forslaget § 1, stk. 3, nr. 2.

Forslagets § 1, stk. 3, nr. 3, undtager rådgivning om finansielle produkter, der kun ydes lejlighedsvis eller som accessorium i forbindelse med anden erhvervsvirksomhed, når denne anden erhvervsvirksomhed er reguleret ved lov eller professionen i øvrigt er reguleret i adfærdsregulerende kodeks, herunder eksempelvis advokater som er underlagt de advokatetiske regler. Som eksempler på virksomheder, der vil være undtaget efter denne bestemmelse, kan nævnes ejendomsmæglere, advokater og revisorer. Det vil indgå i denne vurdering, om rådgivningen om finansielle produkter udbydes som et selvstændigt produkt eller som et accessorium til virksomhedens hovederhverv.

Finansielle virksomheder foreslås undtaget fra lovens anvendelsesområde, jf. forslaget § 1, stk. 3, nr. 4.

Virksomhed som investeringsrådgiver og forsikringsmægler er i forvejen reguleret i henholdsvis kapitel 20 a i lov om finansiel virksomhed og i lov om forsikringsformidling. I medfør af forslaget § 1, stk. 3, nr. 5 og 6, er disse virksomheder derfor undtaget fra lovens anvendelsesområde, for så vidt angår disse virksomheders udøvelse af henholdsvis investeringsrådgivning og rådgivning om forsikringer.

Til § 2

Lovforslagets § 2 indeholder definitioner af en række af lovens begreber.

Det foreslås, jf. § 2, nr. 1, at der ved finansiel rådgiver skal forstås, en virksomhed omfattet af lovens § 1, stk. 1, det vil sige en virksomhed, der som led i dennes hoved- eller bibeskæftigelse, mod vederlag, yder rådgivning om finansielle produkter til forbrugere.

I det foreslåede § 2, nr. 2, skal rådgivning forstås som personlige anbefalinger til en forbruger om transaktioner i tilknytning til finansielle produkter. Dette betyder, at rådgivningen skal tage udgangspunkt i forbrugers individuelle forhold, eller den forbrugers forhold, som en kunde eventuelt repræsenterer.

En personlig anbefaling til en forbruger kan bestå af en anbefaling om at udføre eller ikke at udføre en given transaktion. Består en rådgivning derimod af en virksomheds generelle anbefalinger til sine kunder om eksempelvis at placere ens formue i 50 pct. aktier og 50 pct. obligationer eller optage en bestemt låntype, vil der ikke være tale om personlige anbefalinger, og der vil derfor ikke foreligge rådgivning omfattet af denne lov.

Generelle anbefalinger kan imidlertid være led i en rådgivning, som munder ud i en anbefaling om at optage et lån eller tegne en forsikring, men den generelle anbefaling kan som udgangspunkt ikke i sig selv udgøre rådgivning omfattet af denne lov.

Anbefalinger, der er egnet til udbredelse til offentligheden eller en bredere kreds af modtagere, er ikke omfattet af loven, fordi der ikke foreligger personlige anbefalinger.

Ved finansielle produkter forstås, jf. forslagens § 2, nr. 3, kreditaftaler, indlån, forsikringer, herunder pension og investeringsprodukter. Indlån og forsikringer kan i dag kun ydes af finansielle virksomheder. Derimod gælder der i dag ikke krav om, at lån kun kan ydes af virksomheder, som er under tilsyn. Finansielle produkter omfatter derfor kreditaftaler, uanset om disse indgås med en finansiell virksomhed eller andre långivere.

Ved investeringsprodukter forstås, jf. § 2, nr. 4, instrumenter, jf. bilag 5 i lov om finansiell virksomhed, indskud i pengeinstitutter, hvor et afkast afhænger af udviklingen i et eller flere underliggende aktiver, garantbeviser, andelsbeviser og pantebreve. Denne definition svarer til definitionen af investeringsprodukter i bekendtgørelse nr. 345 af 15. april 2011 om risikomærkning af investeringsprodukter samt bekendtgørelse nr. 346 af 15. april 2011 om kompetencekrav til personer, der yder rådgivning om visse investeringsprodukter.

Med § 2, nr. 5, foreslås, at definere begrebet forbruger som en person, der i forbindelse med rådgivning omfattet af denne lov, hovedsagelig handler uden for sit erhverv. Begrebet omfatter således både en fysisk og juridisk person, som ikke udelukkende men dog hovedsagelig handler uden for sit erhverv. Dette svarer til den sædvanlige forståelse af forbrugerbegrebet.

Til § 3

Det foreslås i § 3, stk. 1, at virksomheder, der yder rådgivning om finansielle produkter til forbrugere, skal have Finanstilsynets tilladelse som finansiell rådgiver. Overtrædelse af denne bestemmelse er strafbelagt, jf. lovforslagets § 26, stk. 1. Forslaget til § 3, stk. 2, opregner herefter de betingelser, som skal være opfyldt for at opnå tilladelse til at drive virksomhed som finansiell rådgiver.

Det fremgår af forslagens § 3, stk. 2, nr. 1, at virksomheden skal have hovedkontor og hjemsted i Danmark for, at Finanstilsynet kan give en tilladelse, jf. dog § 3, stk. 5, der vedrører udenlandske virksomheder med lignende tilladelse.

Virksomheden skal efter forslagens § 3, stk. 2, nr. 2, endvidere have forretningsgange på alle væsentlige aktivitetsområder. Bestemmelsen henviser udtrykkeligt til § 8, der forpligter virksomheden til at have en forretningsgang for håndtering af interessekonflikter, men bestemmelsen er ikke begrænset hertil. Eksempelvis vil virksomhederne skulle have forretningsgange for gennemførelse af rådgivningsforløb, herunder dokumentation for, hvilke råd virksomheden har givet til sine kunder.

Ved vurderingen af om kravet til forretningsgange er opfyldt, vil der blive taget hensyn til den enkelte virksomheds størrelse.

Forretningsgangene skal bidrage til at sikre, at virksomheden drives forsvarligt og i overensstemmelse med de regler, der gælder for finansielle rådgivere. Derfor bør det som minimum fremgå af forretningsgangene, hvordan virksomheden overholder reglerne i henhold til denne lov.

Efter forslaget § 3, stk. 2, nr. 3, skal medlemmerne af virksomhedens bestyrelse og direktion eller, såfremt virksomheden drives som interessentskab eller enkeltmandsvirksomhed, den eller de for virksomheden ledelsesansvarlige opfylde kravene til egnethed og hæderlighed i henhold til forslaget § 4, stk. 1-3.

Virksomheden skal i henhold til forslaget § 3, stk. 2, nr. 4, tegne en ansvarsforsikring eller anden tilsvarende garanti mod erstatningskrav. Bestemmelsen har til formål at sikre, at kunder, der har lidt et tab, kan få erstatning fra virksomheden som følge af mangelfuld rådgivning.

Efter lovforslagets § 3, stk. 1, nr. 5, skal virksomheden, såfremt denne modtager betroede midler fra forbrugere, oprette en særlig konto for indsættelse af disse midler samt etablere en sikkerhed herfor.

Bestemmelsen stiller krav om, at der foreligger sikkerhed for midler, som en forbruger måtte indbetale til en finansiell rådgiver, der foretager videreformidling heraf til eksempelvis en långiver. Når en virksomhed modtager betroede midler fra en forbruger, skal den overføre midlerne til en særskilt konto i et pengeinstitut. Virksomheden skal for at imødekomme kravet om sikkerhed tegne en ansvarsforsikring eller en garantistillelse fra et pengeinstitut eller et forsikringselskab for denne særskilte konto.

Hvis virksomheden ikke modtager betroede midler, skal den ikke stille sikkerhed. Virksomheden skal erklære dette over for Finanstilsynet.

Med forslaget § 3, stk. 3, bemyndiger erhvervs- og vækstministeren Finanstilsynet til at fastsætte nærmere regler om den i § 3, stk. 2, nr. 4, nævnte ansvarsforsikring, herunder størrelsen af de dækningssummer, som forsikringen skal omfatte. Ved fastsættelsen af disse regler, vil der blive taget udgangspunkt i de tilsvarende regler, som gælder for forsikringsmæglere og investeringsrådgivere. Ligeledes bemyndiger erhvervs- og vækstministeren Finanstilsynet til at fastsætte nærmere regler om den i § 3, stk. 2, nr. 5, nævnte sikkerhed for betroede midler.

Forslaget til § 3, stk. 4, fastsætter de indholdsmæssige krav til en ansøgning om tilladelse til at drive virksomhed som finansiell rådgiver. Ansøgningen skal indeholde de oplysninger, der er nødvendige til brug for Finanstilsynets vurdering af, om betingelserne i stk. 2, er opfyldt. For at Finanstilsynet har mulighed for at vurdere, om en aktivitet er omfattet af lovens anvendelsesområde, jf. forslaget § 1, skal ansøgningen blandt andet indeholde en beskrivelse af de aktiviteter, som virksomheden har til hensigt at udøve.

Det fremgår af forslaget til § 3, stk. 5, at Finanstilsynet kan give tilladelse som finansiel rådgiver til en virksomhed, der har en lignende tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område. Disse virksomheder skal dog anmeldes og registreres til Finanstilsynet, inden at virksomhed som finansiel rådgiver kan påbegyndes.

Bestemmelsen har til formål at sikre, at virksomheder, der har en tilladelse i andre EU-medlemslande eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område til at yde rådgivning om finansielle produkter, kan opnå tilladelse som finansiel rådgiver i Danmark, hvis den udenlandske tilladelse har et indhold, der ligner en tilladelse efter denne lovs kapitel 2. Ved vurderingen af, om der foreligger en lignende tilladelse, vil der blive lagt vægt på, hvilke vilkår der skal opfyldes for at opnå tilladelsen og de udenlandske bestemmelsers beskyttelsesniveau. Derimod er det ikke en betingelse, at der gælder identiske vilkår i det land, hvor virksomheden har opnået tilladelse.

Til § 4

Det foreslås i § 4, at medlemmer af den finansielle rådgivers bestyrelse eller direktion på tidspunktet for meddelelse af tilladelse til virksomheden eller på tidspunktet for tiltrædelse af et sådan hverv eller stilling i en eksisterende virksomhed skal opfylde visse krav til egnethed og hæderlighed, ligesom der kan gribes ind over for ledelsespersoner, som ikke længere opfylder kravene, jf. forslagets § 14.

Et medlem af bestyrelsen eller direktionen skal, jf. forslagets § 4, stk. 1, have fyldestgørende erfaring til at udøve sit hverv eller varetage sin stilling. Dette påses, når bestyrelsesmedlemmet eller direktøren tiltræder hvervet eller stillingen. Der stilles ikke generelle kriterier for, hvilke teoretiske eller praktiske krav personen skal opfylde. Disse varierer afhængig af, om der er tale om en direktørpost eller et medlemskab af bestyrelsen samt af hvilken virksomhed, der er tale om. I vurderingen kan blandt andet indgå, om vedkommende har en relevant teoretisk uddannelse, før har haft ansættelse inden for den finansielle sektor eller har ledelsesmæssig erfaring.

Egnetheds- og hæderlighedsvurderingen er knyttet til hvervet eller stillingen i den konkrete virksomhed. Det er således muligt, at en person på grundlag af dennes uddannelsesmæssige baggrund og hidtidige ledelseserfaring opfylder kravet om fyldestgørende erfaring til at lede en mindre virksomhed omfattet af denne lov, men at dette derimod ikke gør sig gældende i forhold til en direktørpost i en stor landsdækkende virksomhed. Derfor kan man som udgangspunkt ikke tage sin vurdering med sig fra en virksomhed til en anden.

Med lovforslagets § 4, stk. 2, nr. 1, kan en person som udgangspunkt ikke udpeges som bestyrelsesmedlem eller direktør, hvis den pågældende er pålagt strafansvar for en overtrædelse af straffeloven eller anden lovgivning på det finansielle område. Ligeledes må et bestyrelsesmedlem eller en

direktør som udgangspunkt også forlade sit hverv eller sin stilling, hvis vedkommende bliver pålagt strafansvar for sådanne overtrædelser.

I vurderingen af, om en strafbar overtrædelse skal føre til, at den pågældende ikke kan udnævnes, henholdsvis skal fratræde, vil indgå, om det udviste forhold begrundes en nærliggende fare for efterfølgende misbrug af hvervet eller stillingen, eller om den pågældende har handlet på en så retsstridig og uetisk måde, at der er grundlag for at antage, at den pågældende ikke vil varetage hvervet eller stillingen som henholdsvis bestyrelsesmedlem eller direktør på betryggende vis.

Det er således ikke enhver overtrædelse af straffe- og særlovgivningen, der vil føre til en reaktion fra Finanstilsynets side.

Det strafbare forhold skal være fastslået ved dom eller ved, at bestyrelsesmedlemmet eller direktøren har vedtaget et administrativt bødeforelæg, jf. § 27 i denne lov.

Er det strafbare forhold pådømt i udlandet, vil dette kunne begrunde Finanstilsynets indgriben efter § 4, stk. 2, nr. 3.

Efter forslaget § 4, stk. 2, nr. 2, kan et bestyrelsesmedlem eller en direktør ikke bestride sit hverv eller sin stilling, dersom den pågældende har indgivet begæring om rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gældssanering eller er under rekonstruktionsbehandling, konkursbehandling eller gældssanering. Bestemmelsen indebærer, at Finanstilsynet kan gribe ind, uanset på hvilket stadium i de respektive insolvensbehandlinger vedkommende befinder sig.

I § 4, stk. 2, nr. 3, foreslås, at Finanstilsynet får beføjelse til at kunne gribe ind over for et bestyrelsesmedlem eller en direktør, dersom den pågældende har udvist eller udviser en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at den pågældende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde.

Bestemmelsen foreslås blandt andet anvendt i den situation, hvor et bestyrelsesmedlems eller en direktørs private økonomi er i en sådan uorden, at selve dette forhold må anses for særdeles belastende for varetagelsen af den overordnede ledelse af virksomheden. Som eksempler på økonomisk uorden kan nævnes, at vedkommende har restancer, er indberettet som dårlig betaler eller lignende.

Endvidere kan viden om, at den pågældende i gentagne tilfælde har været en del af ledelsen i virksomheder, der er gået konkurs, begrunde, at Finanstilsynet vurderer, at en person ikke opfylder kravet.

Der skal dog foretages en individuel vurdering, hvor Finanstilsynet blandt andet kan lægge vægt på, hvilken rolle den pågældende person har spillet i ledelsen af den eller de virksomheder, der er gået konkurs. Der vil således være personer, som eksempelvis advokater og andre »professionelle« bestyrelsesmedlemmer, der ikke har været med til at drive virksomheden, men som alene er blevet

indsat i en konkurstruet virksomheds ledelse med det formål at lukke virksomheden på en så hensigtsmæssig måde som muligt. I sådanne tilfælde vil det ikke komme en person til skade, at vedkommende har deltaget i ledelsen af en eller flere virksomheder, der er gået konkurs.

Andre eksempler på en tidligere udvist uforsvarlig adfærd kan være situationer, hvor det er åbenbart, at ledelsesmæssige svigt, manglende overholdelse af påbud fra en offentlig myndighed eller grovere misbrugssituationer, har været årsag til problemer i de virksomheder, som den pågældende tidligere har deltaget i ledelsen af som bestyrelsesmedlem eller direktør.

Finanstilsynet skal endvidere løbende vurdere, om ledelsen af den finansielle rådgiver sker på betryggende vis og gribe ind, hvis bestyrelsen eller direktionen har handlet til skade for virksomheden. Det kan eksempelvis være tilfældet, hvis virksomhedens ledelse ikke har sikret en ordentlig styring, har undladt at efterleve krav om god administrativ praksis og regnskabspraksis eller har undladt at iværksætte fyldestgørende kontrolprocedurer. Hertil kommer andre tilfælde, hvor forsømmelser, dumdristighed eller passivitet har skadet virksomheden, eller der er risiko for, at dette vil ske.

I lovforslagets § 4, stk. 3, foreslås det præciseret, at medlemmer af bestyrelsen og direktionen har pligt til at give Finanstilsynet oplysninger om de i stk. 2 angivne forhold. Pligten består både, når den pågældende indtræder i hvervet eller stillingen og løbende under udøvelsen heraf. Et ledelsesmedlem har for eksempel pligt til at oplyse, at der er indgivet konkursbegæring mod vedkommende, at han eller hun har søgt om gældssanering, eller at der er rejst sigtelse mod vedkommende for overtrædelse af lovgivningen i stk. 2, nr. 1. Indtræder der således forhold, som er af betydning for vurderingen af, om kravene til egnethed og hæderlighed i stk. 2 fortsat kan anses for at være opfyldt, er den berørte person forpligtet til af egen drift at informere Finanstilsynet herom. Det vil herefter være op til Finanstilsynet at tage stilling til, om vedkommende fortsat er egnet og hæderlig.

Endelig foreslås i § 4, stk. 4, at såfremt en virksomhed drives som interessentskab eller enkeltmandsvirksomhed, så finder stk. 1-3 tilsvarende anvendelse på den eller de for virksomheden ledelsesansvarlige. Hermed er disse personer underlagt helt samme krav til egnethed og hæderlighed som et bestyrelsesmedlem og en direktør.

Til § 5

En finansiell rådgiver, er i henhold til forslaget § 5, stk. 1, forpligtet til snarest muligt at underrette Finanstilsynet, hvis der indtræder ændringer i forhold til de oplysninger, som Finanstilsynet har modtaget og lagt til grund ved meddelelse af tilladelse som finansiell rådgiver, jf. forslaget § 3.

Hvis Finanstilsynet i forbindelse med behandlingen af ansøgningen har indhentet yderligere oplysninger hos den finansielle rådgiver og lagt disse til grund ved meddelelse af tilladelse, skal ændringer i disse oplysninger også meddeles Finanstilsynet.

Det følger af bestemmelsen, at der kun skal ske underretning til Finanstilsynet om ændringer i oplysninger, som Finanstilsynet har lagt til grund ved meddelelse af tilladelse. Meddelelsespligten omfatter derfor ikke enhver ændring i oplysninger, som er indeholdt i det materiale, som Finanstilsynet har modtaget. Eksempler på ændringer, der ikke skal meddeles Finanstilsynet, kan være ændringer i telefonnumre, e-mail-adresser samt ændringer i forretningsgange, der ikke har betydning for at sikre efterlevelsen af lovforslaget og regler udstedt i medfør heraf.

Efter lovforslagets § 5, stk. 3, kan Finanstilsynet fastsætte nærmere regler om, hvilke ændringer der i medfør af § 5, stk. 1, skal ske underretning om.

Finansielle rådgivere skal efter forslaget til stk. 2 én gang om året indsende en erklæring om, at de opfylder betingelserne til at få tilladelse efter § 3. Erklæringen skal være underskrevet af virksomhedens bestyrelse og direktion. Såfremt virksomheden drives som interessentskab eller enkeltmandsvirksomhed, af den eller de ledelsesansvarlige.

Selvom en virksomhed er forpligtet til løbende at sikre, at betingelserne for at opretholde en tilladelse er opfyldt, sikrer forslaget til stk. 2, at virksomheden over for Finanstilsynet én gang om året erklærer, at dette er tilfældet.

Med § 5, stk. 3, foreslås, at erhvervs- og vækstministeren bemyndiger Finanstilsynet til at fastsætte regler om hvilke ændringer, Finanstilsynet skal modtage underretning om i henhold til stk. 1. Formålet med denne bemyndigelsesbestemmelse er at give Finanstilsynet mulighed for at præcisere, hvilke ændringer Finanstilsynet skal orienteres om. Herved sikres, at ikke enhver lille ændring i de modtagne oplysninger skal indberettes til Finanstilsynet.

Til § 6

Det foreslås, at en finansiel rådgiver omfattet af denne lov skal sikre, at deres ansatte, som yder rådgivning om finansielle produkter til forbrugere, har tilstrækkelige kompetencer til at yde en forsvarlig rådgivning. Kompetencekravet finder kun anvendelse på de ansatte i virksomheden, der yder rådgivning i henhold til denne lov. Administrativt personale samt personale, som yder anden form for rådgivning, er derfor ikke omfattet af kompetencekravet. Såfremt ansatte med ledelsesansvar yder rådgivning om finansielle produkter til forbrugere, skal disse tillige have tilstrækkelige kompetencer i henhold til denne bestemmelse. Dette gælder uanset om en ansat med ledelsesansvar kun sjældent har kundekontakt.

I medfør af forslagets § 6, stk. 2, bemyndiger erhvervs- og vækstministeren Finanstilsynet til at fastsætte nærmere regler om de kompetencekrav, som de ansatte, der yder rådgivning i henhold til loven, skal opfylde.

Ved fastsættelsen af disse kompetencekrav vil der blive taget udgangspunkt i de eksisterende regler herom. For så vidt angår rådgivning om investeringsprodukter, vil ansatte hos virksomheder omfat-

tet af denne lov, blive underlagt tilsvarende regler som i dag følger af bekendtgørelse nr. 346 af 15. april 2011 om kompetencekrav til personer, der yder rådgivning om visse investeringsprodukter. For så vidt angår rådgivning om forsikring og pensionsspørgsmål, vil der blive fastlagt kompetencekrav, der tager udgangspunkt i de regler, som gælder for forsikringsmæglere. Da virksomheder omfattet af denne lov imidlertid kun må yde rådgivning til forbrugere i modsætning til forsikringsmæglere, vil disse kompetencekrav dog blive afpasset i forhold hertil.

Der findes i dag ikke kompetencekrav til rådgivning om kreditaftaler og indlån. Ved fastsættelsen af kompetencekravene til kreditaftaler vil der blive taget udgangspunkt i de minimumskompetencekrav, som forventes vedtaget i forslaget til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse.

Som led i fastsættelsen af kompetencekrav vil der endvidere kunne lægges vægt på relevant praktisk erfaring.

Kompetencekravene vil indeholde en overgangsordning, for ansatte, der er ansat ved lovens ikrafttræden.

Til § 7

Forslaget til § 7, stk. 1, fastlægger, at en finansiel rådgiver skal drives i overensstemmelse med redelig forretningsskik og god praksis inden for virksomhedsområdet. Bestemmelsen svarer til de bestemmelser om god skik, der allerede gælder på det finansielle område. God skik-regler har til formål at sikre, at kunderne kan have tillid til markedet og de virksomheder, der agerer på markedet og vil endvidere bidrage til at sikre et velfungerende marked.

Efter lovforslagets § 7, stk. 2, fastsætter erhvervs- og vækstministeren nærmere regler om redelig forretningsskik og god praksis for finansielle rådgivere. Bestemmelsen indeholder adgang til at fastsætte regler om god skik svarende til, hvad der gælder på det øvrige finansielle område.

Bestemmelsen vil blive udnyttet til at fastsætte regler om god skik svarende til bekendtgørelse nr. 769 af 27. juni 2011 om god skik for finansielle virksomheder, investeringsforeninger m.v. Bekendtgørelsen vil således indeholde regler om god skik, forbud mod vildledning samt regler om købsopfordringer, som også fremgår af nævnte bekendtgørelses §§ 3-5. Der vil endvidere blive fastsat regler om rådgivning af virksomhedens kunder. I den forbindelse vil der tillige blive taget udgangspunkt i ovennævnte bekendtgørelses regler herom i kapitel 3 og 4. Ved rådgivning om investeringsprodukter vil reglerne dog blive fastlagt efter reglerne om investeringsrådgivning i bekendtgørelse nr. 768 af 27. juni 2011 om investorbeskyttelse ved værdipapirhandel.

Derudover vil der blive fastlagt regler om indgåelse af en aftale om rådgivningsydelsen samt en forpligtelse til at oplyse forbrugeren om prisen for denne ydelse. Endelig vil der blive fastlagt regler om indholdet af en eventuel fuldmagt fra forbrugeren til, at en finansiel rådgiver kan disponere på

forbrugerens vegne, for eksempel til at indgå aftaler om forsikringer og lån. Det bemærkes dog, at en finansiel rådgiver ikke kan få fuldmagt til at handle værdipapirer, fordi denne virksomhed er forbeholdt værdipapirhandlere.

Reglerne vil i praksis blive udarbejdet af Finanstilsynet efter inddragelse af Forbrugerombudsmanden samt drøftelse med de relevante brancheorganisationer. Forinden ministeren udsteder reglerne vil disse blive forelagt Det Finansielle Råd med deltagelse af Forbrugerombudsmanden.

Til § 8

Det foreslås i § 8, stk. 1, at en finansiel rådgiver skal have en forretningsgang for håndtering af interessekonflikter i forholdet mellem forbrugerne og virksomheden.

Der stilles ikke et generelt krav om, at en finansiel rådgiver ikke må modtage provision. Men det fremgår af forslaget § 10, at hvis de modtager provision, skal de oplyse kunderne herom. Forslaget til § 8, stk. 1, supplerer denne bestemmelse ved at stille krav om, at virksomhederne har en forretningsgang for håndtering af interessekonflikter. En finansiel rådgiver, der modtager provision eller andet vederlag fra en virksomhed, der sælger eller formidler finansielle produkter, skal derfor i sin forretningsgang efter § 8, stk. 1, anføre, hvordan den sikrer, at dette forhold ikke skader kundens interesser.

§ 8, stk. 1, er imidlertid ikke begrænset til interessekonflikter i forbindelse med provision og andet vederlag, men gælder alle interessekonflikter, der kan opstå mellem forbrugerne og virksomheden. Som eksempel kan nævnes, at en virksomhed omfattet af denne lov kan være ejet af en finansiel virksomhed. I forretningsgangen vil den finansielle rådgiver derfor skulle redegøre for, at den interessekonflikt, der kan opstå som følge af ejerforholdet, ikke skader kundens interesser.

I henhold til § 8, stk. 1, 2. pkt., skal en finansiel rådgiver mindst én gang årligt vurdere, om forretningsgangen for interessekonflikter fungerer efter hensigten og afhjælpe eventuelle mangler ved denne. Herved sikres det, at forretningsgangen løbende er opdateret og kan imødegå interessekonflikter.

Det foreslås i § 8, stk. 2, at forretningsgangen for interessekonflikter skal offentliggøres og være tilgængelig på den finansielle rådgivers hjemmeside.

Til § 9

Forslaget til § 9 opstiller tre betingelser for, at en finansiel rådgiver må anvende betegnelsen »uafhængig« eller tilsvarende betegnelser, der giver indtryk af, at virksomheden yder uafhængig rådgivning.

Bestemmelsen har til formål at sikre, at en finansiel rådgiver ikke har økonomiske interesser i, at en forbruger, som virksomheden rådgiver, erhverver et bestemt finansielt produkt.

En finansiel rådgiver må derfor ifølge forslaget § 9, nr. 1, ikke modtage provision eller andet vederlag fra virksomheder, der udbyder finansielle produkter, jf. § 2, nr. 2. Dette omfatter både direkte og indirekte betaling som forudsætning for, at virksomheden anbefaler et bestemt produkt. Det er ikke en betingelse, at der foreligger en sammenhæng mellem provisionens størrelse og antallet af kunder, som virksomheden anbefaler et finansielt produkt.

En finansiel rådgiver må efter forslaget § 9, nr. 2, ikke have snævre forbindelser, jf. § 5, nr. 17, i lov om finansiel virksomhed til en finansiel virksomhed eller anden virksomhed, som sælger eller formidler finansielle produkter.

§ 5, nr. 17, i lov om finansiel virksomhed definerer snævre forbindelser.

Det følger af bemærkningerne til bestemmelsen som disse fremgår af L 176 (2002-2003), at snævre forbindelser således foreligger mellem en finansiel virksomhed og

- 1) enhver virksomhed, der som modervirksomhed eller dattervirksomhed er forbundet til den finansielle virksomhed,
- 2) en person, der har en tilsvarende forbindelse til den finansielle virksomhed eller til en virksomhed, som den finansielle virksomhed har snævre forbindelser med,
- 3) enhver virksomhed og enhver person, der indirekte har en tilsvarende forbindelse til den finansielle virksomhed eller til en virksomhed, som den finansielle virksomhed har snævre forbindelser med,
- 4) en flerhed af virksomheder eller personer, der er således indbyrdes forbundne, at de tilsammen har en tilsvarende forbindelse til den finansielle virksomhed eller til et selskab, som den finansielle virksomhed har snævre forbindelser med, eller
- 5) enhver virksomhed, hvori den finansielle virksomhed eller en af de under 1 til 4 beskrevne virksomheder eller personer direkte eller indirekte besidder 20 pct. eller mere af stemmerettighederne eller kapitalen.

Bestemmelsen finder tilsvarende anvendelse på forhold på en finansiel rådgiver og en finansiel virksomhed eller en anden virksomhed, som udbyder finansielle produkter.

Endelig må en uafhængig finansiel rådgiver ifølge forslaget § 9, nr. 3, ikke tilbyde eller formidle finansielle produkter til en forbruger, når virksomheden samtidig yder rådgivning herom til forbrugeren.

Det bemærkes i den forbindelse, at den finansielle lovgivning allerede i dag stiller krav om, at en række finansielle produkter kun kan udbydes efter tilladelse fra Finanstilsynet. Herunder eksempelvis indlån og forsikringer, der kræver tilladelse som henholdsvis pengeinstitut og forsikringselskab efter lov om finansiel virksomhed. Hertil kommer, at transaktioner med værdipapirer kræver en tilladelse som værdipapirhandler. Bestemmelsen har imidlertid et selvstændigt anvendelsesområde i

forhold til for eksempel udlån, der kan udbydes og formidles uden tilladelse. Tilsvarende gælder udstedelse af eksempelvis aktier og obligationer i den pågældende virksomhed. Den foreslåede bestemmelse medfører derfor, at en virksomhed omfattet af denne lov ikke må tilbyde egne lån eller værdipapirer.

Bestemmelsen har til formål at sikre, at en finansiel rådgiver, der betegner sig som uafhængig ikke anbefaler en kunde at indgå aftale om finansielle produkter, som den pågældende selv udbyder.

Til § 10

Det foreslås i § 10, at det skal fremgå af en finansiel rådgivers hjemmeside, hvis denne ikke er uafhængig. Virksomheden skal i denne forbindelse også oplyse om størrelsen af eller beregningsgrundlaget for en eventuel provision eller andet vederlag fra virksomheder, der tilbyder eller formidler finansielle produkter, jf. § 2, nr. 2.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 9, nr. 1, for en beskrivelse af begrebet provision eller andet vederlag.

Til § 11

I lovforslagets § 11 fastlægges de nærmere rammer for Finanstilsynets virksomhed og tilsyn med en finansiel rådgiver.

I § 11, stk. 1, foreslås, at Finanstilsynet påser overholdelsen af denne lov og regler udstedt i medfør heraf.

Finanstilsynets behandling af spørgsmål om god skik og sager efter kapitel 3 og 4 vil ofte opstå på basis af en klage. Men Finanstilsynet kan også behandle et spørgsmål af egen drift eller efter anmodning herom fra Det Finansielle Råd eller Forbrugerombudsmanden, som har mulighed for at gøre Finanstilsynet opmærksom på konkrete sager samt mulighed for at gøre opmærksom på mere generelle forhold, som Forbrugerombudsmanden finder, er urimelige i forhold til forbrugerne. Finanstilsynet er ikke forpligtet til at behandle alle sager på forbrugerområdet, som Finanstilsynet får forelagt. Sager, hvor privatpersoner ønsker en afgørelse af en konkret formueretlig tvist, skal som hidtil afgøres af de private finansielle ankenævn. En forbruger kan tillige indbringe sagen for domstolene.

Det følger af forslagens § 11, stk. 2, at Det Finansielle Råd indgår i tilsynet med den kompetence, som rådet er tillagt i medfør af § 345 i lov om finansiel virksomhed. Forbrugerombudsmanden kan, jf. § 345, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed, deltage i Det Finansielle Råds møder, når Finanstilsynet forelægger en sag af principiel eller vidtgående betydning for rådet.

Det fremgår af forslaget til § 11, stk. 3, at Forbrugerombudsmanden kan anlægge sag vedrørende handlinger, der strider mod redelig forretningsskik og god praksis, jf. § 7, herunder sag om forbud, påbud, erstatning og tilbagesøgning af uretmæssigt opkrævede beløb.

Bestemmelsen har til formål at præcisere, at Forbrugerombudsmanden har mulighed for at anlægge en civil sag, hvis en virksomhed omfattet af denne lov ikke handler i overensstemmelse med god skik.

Bestemmelsen sikrer, at Forbrugerombudsmanden kan indbringe en sag for domstolene, hvis han i særlige tilfælde måtte finde, at der er behov for et sådan skridt. Det kan for eksempel være tilfældet, hvor Finanstilsynet vælger ikke at tage en sag op, der af Forbrugerombudsmanden vurderes at være af principiel eller vidtgående betydning.

Forbrugerombudsmanden skal ikke behandle konkrete henvendelser fra forbrugere om overtrædelse af § 7. Sådanne henvendelser skal behandles ved, at Forbrugerombudsmanden oversender henvendelserne til Finanstilsynet. Derimod kan henvendelser fra forbrugere i lighed med oplysninger i pressen, udtalelser fra organisationer og rapporter om virksomheder omfattet af denne lov danne baggrund for Forbrugerombudsmandens vurdering af, om der bør anlægges en retssag.

Hvis Forbrugerombudsmanden vælger at anlægge en sag om god skik mod en finansiel rådgiver, skal det ske efter de regler, som gælder for sager anlagt af Forbrugerombudsmanden i medfør af markedsføringsloven.

Forbrugerombudsmanden kan endvidere behandle sager vedrørende overtrædelse af strafbelagte bestemmelser i regler udstedt i medfør af denne lovs § 7, stk. 2. Bestemmelsen svarer til, hvad der gælder efter lov om finansiel virksomhed.

Ved behandlingen eller anlæggelse af sager, jf. § 7, finder markedsføringslovens § 20, § 22, stk. 2, § 23, stk. 1, § 27, stk. 1, og § 28 tilsvarende anvendelse.

Til § 12

Med den foreslåede § 12, stk. 1, fastlægges en pligt for virksomheder til at give Finanstilsynet de oplysninger, der er nødvendige for Finanstilsynets virksomhed, herunder oplysninger til afgørelse af, om et forhold falder ind under bestemmelserne i denne lov. Bestemmelsen svarer til bestemmelserne i den gældende tilsynslovgivning om udlevering af oplysninger til Finanstilsynet.

I forslaget til § 12, stk. 2, fastlægges, at Finanstilsynet som et led i sit tilsyn kan udføre inspektioner på stedet hos en finansiel rådgiver. Bestemmelsen skal sikre, at Finanstilsynet kan skaffe sig indseende med aktiviteter inden for en virksomhed omfattet af denne lov med henblik på udøvelse af tilsyn.

Efter det foreslåede § 12, stk. 3, har Finanstilsynet mulighed for uden retskendelse at få adgang til lokaler i en virksomhed omfattet af denne lov.

Beskyttelsen efter § 72 i Grundloven, som omhandler boligens ukrænkelighed, omfatter både bolig og erhverv. Indgreb kan kun ske på grundlag af forudgående retskendelse, medmindre loven indeholder en særegen hjemmel til, at retskendelse er unødvendig. § 12 i lov om finansielle rådgivere indeholder en særlig undtagelse fra kravet om indhentelse af forudgående retskendelse i § 72 i Grundloven.

Finanstilsynet har som udgangspunkt udelukkende adgang til forretningslokaler og således ikke til private boliger. I tilfælde hvor en virksomhed er af så ringe størrelse, at dets forretningslokale befinder sig i et privat hjem, har Finanstilsynet dog adgang hertil i overensstemmelse med denne bestemmelse.

Finanstilsynet har behov for at kunne udøve sin tilsynsvirksomhed også i de særlige tilfælde, hvor en virksomhed måtte nægte at give Finanstilsynet de til brug for tilsynsvirksomheden nødvendige oplysninger eller modvirker et inspektionsbesøg.

Det kan for eksempel dreje sig om situationer, hvor en tilsynsbelagt virksomhed undtagelsesvist nægter Finanstilsynet adgang til virksomheden i forbindelse med et ordinært inspektionsbesøg. Der kan også være tale om en krisesituation, der kræver, at Finanstilsynet skrider til omgående handling, og hvor en umiddelbar adgang til virksomheden er en forudsætning for at håndtere situationen.

Hvis en virksomhed undtagelsesvist skulle modarbejde et inspektionsbesøg i disse situationer, er der ikke fundet baggrund for at foretage begrænsninger i Finanstilsynets adgang til uden retskendelse at foretage inspektioner.

Finanstilsynet må kun skaffe sig adgang til en virksomheds forretningslokaler uden retskendelse, hvis det er nødvendigt for, at Finanstilsynet kan udøve sin tilsynsvirksomhed. Det er en betingelse, at formålet ikke kan opnås ved brug af mindre indgribende foranstaltninger.

Finanstilsynets mulighed for at få adgang uden retskendelse kan kun anvendes i tilsynsmæssigt øjemed. Hvis der er en begrundet mistanke om en strafbar overtrædelse af den finansielle lovgivning, finder retsplejelovens regler om ransagning anvendelse.

Når Finanstilsynet skønner det nødvendigt at få adgang til virksomheder omfattet af denne lov uden retskendelse, skal dette ske i overensstemmelse med retssikkerhedslovens regler.

Til § 13

I § 13 foreslås, at Finanstilsynet skal oprette et register over virksomheder, der har fået tilladelse efter denne lov. Registeret skal være offentligt tilgængeligt.

Til § 14

Med den foreslåede § 14 indføres regler, der giver Finanstilsynet mulighed for at foretage et målrettet indgreb, hvis en direktør eller et bestyrelsesmedlem ikke opfylder kravene til egnethed og hæderlighed.

Med den foreslåede § 14, stk. 1, kan Finanstilsynet påbyde en finansiel rådgiver at afsætte en direktør, som ikke længere opfylder kravene til egnethed og hæderlighed. Hermed får Finanstilsynet en målrettet indgrebsmulighed til at sikre, at virksomhedens direktion overholder reglerne om egnethed og hæderlighed. Sidder virksomheden påbuddet overhørigt, kan den straffes med bøde.

Det foreslåede § 14, stk. 1, vedrører den situation, hvor en direktør ikke længere opfylder kravene til egnethed og hæderlighed i § 4, stk. 2, nr. 1, fordi vedkommende er blevet pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven eller den finansielle lovgivning, og der som følge heraf er risiko for, at vedkommende ikke længere kan varetage sit hverv eller sin stilling på forsvarlig vis.

Endvidere angår § 14, stk. 1, de øvrige situationer, hvor en direktør ikke opfylder kravene til egnethed og hæderlighed i § 4, stk. 2, nr. 2-3. Det drejer sig om de tilfælde, hvor vedkommende tages under insolvensbehandling eller gældssanering eller har udvist en adfærd, hvorefter det må antages, at den pågældende ikke kan varetage sit hverv eller sin stilling på forsvarlig vis.

§ 14, stk. 2, giver Finanstilsynet mulighed for at meddele et påbud direkte til et bestyrelsesmedlem i de tilsvarende situationer, som er angivet i stk. 1.

Finanstilsynet får med forslaget § 14, stk. 2, endvidere mulighed for at gribe direkte ind over for et bestyrelsesmedlem, som ikke opfylder kravene til egnethed og hæderlighed, ved at påbyde vedkommende at nedlægge sit hverv. Dette vil være mindre indgribende over for virksomheden og dens fortsatte drift end at inddrage virksomhedens tilladelse. Efterlever bestyrelsesmedlemmet ikke et påbud udstedt af Finanstilsynet, kan vedkommende straffes med bøde. Det er forventningen, at virksomheden selv griber ind over for den direktør eller det bestyrelsesmedlem, der ikke længere viser sig at være egnede og hæderlige til at bestride stillingen eller hvervet. Finanstilsynets indgrebsmuligheder skal derfor alene anvendes i de ganske særlige tilfælde, hvor virksomheden mod forventning ikke selv har afsat pågældende direktør eller bestyrelsesmedlem.

Inden Finanstilsynet påbyder en virksomhed at afsætte en direktør eller påbyder et bestyrelsesmedlem at nedlægge sit hverv, skal der i henhold til reglerne i forvaltningsloven foretages en partshøring af virksomheden og af den, som påbuddet retter sig mod. I denne fase vil bestyrelsen have mulighed for af egen drift at afsætte en direktør. Forinden Finanstilsynet træffer afgørelse i sagen om påbuddet, forelægges spørgsmålet for Det Finansielle Råd, som i medfør af § 345, stk. 2, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed, træffer afgørelser i tilsynssager af principiel karakter, og som er tillagt tilsvarende beføjelser i lovforslagets § 10, stk. 2.

Det foreslås i § 14, stk. 3, at Finanstilsynet kan påbyde en virksomhed midlertidigt at fjerne en direktør eller påbyde et bestyrelsesmedlem at nedlægge sit hverv allerede fra det tidspunkt, hvor tiltale er rejst, og indtil straffesagen er afsluttet. Det er en forudsætning for udstedelse af et påbud efter stk. 3, at der er rejst tiltale mod den pågældende. Derimod er det ikke et krav, at den pågældende er blevet pålagt strafansvar, da der kan gå lang tid mellem en sigtelse og eventuel senere domsfældelse. Hensynet til virksomheden, kunderne og de almene samfundsinteresser, som ligger bag reglerne om egnethed og hæderlighed, tilsigter, at Finanstilsynet får mulighed for at gribe ind over for et ledelsesmedlem på et så tidligt tidspunkt som muligt, for at afværge risikoen for, at vedkommende påfører virksomheden skade. Finanstilsynets reaktion vil derfor ofte være påkrævet, så snart der er en bestyrket mistanke om, at det pågældende ledelsesmedlem har begået et strafbart forhold.

Ved vurderingen af, om der skal meddeles et midlertidigt påbud i medfør af § 14, stk. 3, skal Finanstilsynet afveje forseelsens grovhed og det konkrete behov for at fjerne vedkommende over for hensynet til den pågældendes retssikkerhed. Finanstilsynet fastsætter en frist for efterlevelse af påbud efter stk. 3.

Den endelige stillingtagen til, hvorvidt en person opfylder betingelserne for fortsat at være direktør eller bestyrelsesmedlem, hvor ledelsesmedlemmet midlertidigt er fjernet fra virksomhedens ledelse, forudsættes at finde sted i forbindelse med afgørelsen af straffesagen, jf. straffelovens § 79. Det følger af denne bestemmelse, at en person, i forbindelse med domfældelse for en strafbar handling, kan få frataget retten til at udøve erhverv, som er underlagt krav om autorisation eller godkendelse. Hermed sikres det, at der foretages et samlet opgør med retsfølgerne af en lovovertrædelse.

Bliver der nedlagt påstand under straffesagen om, at tiltalte ikke opfylder betingelserne for egnethed og hæderlighed i § 4, stk. 2, nr. 1, men der ved en fejl ikke sker pådømmelse af spørgsmålet, vil denne fejl kunne rettes gennem en anke af rettens afgørelse.

Sker der i en straffesag ikke samtidig pådømmelse af spørgsmålet om egnethed og hæderlighed, vil spørgsmålet efterfølgende kunne prøves ved domstolene. Dette kan ske ved, at Finanstilsynet udsteder et påbud til virksomheden, jf. § 14, stk. 1, eller et påbud direkte til et bestyrelsesmedlem, jf. stk. 2, og den, som påbuddet retter sig imod, forlanger, at påbuddet indbringes for domstolene, jf. stk. 5. Der vil ved en prøvelse af Finanstilsynets påbud kunne tages hensyn til den allerede udmålte straf, således som det ville være sket, hvis strafudmålingen og rettighedsfrakendelsen var sket i forbindelse med afgørelsen af straffesagen.

Det foreslåede § 14, stk. 4, bestemmer, at det skal angives i påbud udstedt i medfør af stk. 2 på baggrund af § 4, stk. 2, nr. 2 eller 3, hvor længe påbuddet finder anvendelse. Et bestyrelsesmedlem vil således ikke kunne forvente straks efter afslutningen af en konkurs eller en gældssanering på ny at kunne anses for at opfylde kravene til egnethed og hæderlighed. Det vil bero på en konkret vurdering, hvor længe påbuddet skal gælde. Varigheden kan ansættes fra 1 til 5 år eller indtil videre.

Finanstilsynets afgørelser kan påklages til Erhvervsankenævnet af den finansielle virksomhed eller af det bestyrelsesmedlem, som påbuddet retter sig imod, jf. § 16.

Det foreslås i § 14, stk. 5, at påbud om, at en virksomhed skal afsætte en direktør eller påbud om, at et bestyrelsesmedlem skal nedlægge sit hverv, af retssikkerhedsmæssige grunde også skal kunne prøves ved domstolene. Det foreslås samtidig, at Finanstilsynet skal være ansvarligt for at indbringe sagen for domstolene, og at dette skal ske inden for en frist på 4 uger. Det fremgår derfor af stk. 5, at virksomheden og den person, som et påbud efter stk. 1-3 retter sig imod, kan forlange, at Finanstilsynet indbringer sagen for domstolene. En anmodning herom skal indgives til Finanstilsynet senest 4 uger efter, at påbuddet er udstedt. Når Finanstilsynet har modtaget anmodningen, skal sagen anlægges inden 4 uger. Der stilles ingen formkrav til anmodningen.

Det foreslås samtidig, at en anmodning om indbringelse af sagen for domstolene som udgangspunkt ikke kan tillægges opsættende virkning, idet det vil stride mod hensynet til at sikre en løbende og effektiv håndhævelse af kravene om egnethed og hæderlighed. Dog foreslås det, at retten skal have mulighed for ved kendelse at bestemme, at den pågældende under sagens behandling kan opretholde sit hverv eller forblive i sin stilling, mens sagen verserer for retten.

Endvidere foreslås det i § 14, stk. 6, at Finanstilsynet får hjemmel til af egen drift eller efter ansøgning at tilbagekalde et påbud meddelt et bestyrelsesmedlem efter stk. 2 og stk. 3, 3. pkt. En tilbagekaldelse vil især være relevant i forhold til påbud, som ikke er tidsbegrænsede.

I tilfælde hvor et bestyrelsesmedlem, som er blevet påbudt at nedlægge sit hverv, ansøger om at få påbuddet tilbagekaldt, men hvor Finanstilsynet afslår denne ansøgning, indføres der som udgangspunkt samme mulighed for domstolsprøvelse som efter § 14, stk. 4. Det indebærer, at ansøgeren kan forlange, at Finanstilsynet indbringer sagen for domstolene inden 4 uger efter, at vedkommende har indgivet begæring herom til Finanstilsynet.

Det er ikke muligt at begære et afslag på at omgøre et tidsbegrænset påbud indbragt for domstolene. Det er heller ikke muligt at begære et afslag på tilbagekaldelse af et tidsbegrænset påbud indbragt for domstolene, før der er gået mindst 5 år fra datoen for udstedelsen af påbuddet eller mindst 2 år, siden en domstol senest har stadfæstet et afslag på tilbagekaldelse. De foreslåede begrænsninger har kun betydning for muligheden for at kræve sagen indbragt for domstolene af Finanstilsynet. En person, som har modtaget et afslag på sin ansøgning, vil til en hver tid have mulighed for selv at anlægge sag ved domstolene.

Det foreslås med § 14, stk. 7, at Finanstilsynet kan inddrage en virksomheds tilladelse, hvis virksomheden ikke efterkommer et påbud om at afsætte en direktør. Det samme er tilfældet, hvis et bestyrelsesmedlem ikke selv nedlægger sit hverv efter et påbud fra Finanstilsynet.

Til sidst foreslås i § 14, stk. 8, at såfremt en virksomhed drives som interessentskab eller enkeltmandsvirksomhed, så finder stk. 1, 3, 5 og 7 tilsvarende anvendelse på den eller de for virksomheden ledelsesansvarlige.

Til § 15

Forslaget til § 15, stk. 1, omhandler Finanstilsynets muligheder for at inddrage en tilladelse givet i medfør af forslagets § 5 til at virksomheder kan yde rådgivning om finansielle produkter til forbrugere.

I henhold til § 15, stk. 1, nr. 1, kan en tilladelse inddrages, hvis en virksomhed ikke gør brug af tilladelsen inden for en frist af 12 måneder. Efter stk. 1, nr. 2, kan en tilladelse inddrages, hvis en virksomhed udtrykkeligt giver afkald på at gøre brug af tilladelsen, og efter nr. 3, kan inddragelse ske, hvis virksomheden ikke har udøvet virksomhed som finansiell rådgiver i en periode på over seks måneder.

I henhold til § 15, stk. 1, nr. 4, kan en tilladelse endvidere inddrages, hvis den er opnået på baggrund af urigtige oplysninger eller på anden uredelig vis. Det er en forudsætning, at forholdet har haft en vis betydning for Finanstilsynets beslutning. Endvidere er det en forudsætning, at oplysningerne har været bevidst urigtige. Er det sidste ikke tilfældet, må Finanstilsynet vurdere forholdet efter nr. 5.

I henhold til forslagets § 15, stk. 1, nr. 5, kan en tilladelse inddrages, hvis virksomheden ikke længere opfylder betingelserne for meddelelse af tilladelse, som beskrevet i kapitel 2.

Af det foreslåede stk. 2 fremgår, at inddragelse af en tilladelse offentliggøres af Finanstilsynet.

Til § 16

Forslaget til § 16 svarer til de tilsvarende bestemmelser i den finansielle lovgivning. Bestemmelsen vedrører rekursadgang til Erhvervsankenævnet i forbindelse med, at Finanstilsynet træffer afgørelse efter tilsynslovgivningen.

Bestemmelsen omfatter kun afgørelser, der er truffet af Finanstilsynet i henhold til loven eller regler udstedt i medfør af loven. Erhvervsankenævnets afgørelser kan indbringes for domstolene.

Til § 17

Den foreslåede § 17 henviser til §§ 354 og 356 i lov om finansiell virksomhed, der pålægger Finanstilsynets ansatte tavshedspligt efter straffelovens §§ 152-152 e. Finanstilsynets ansatte er således forpligtet til, jf. § 354, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed, at hemmeligholde de oplysninger, som

de får kendskab til gennem deres tilsynsvirksomhed. Tilsvarende må Finanstilsynets medarbejdere ikke være medlem af en direktion eller bestyrelse eller være ansat i virksomheder omfattet af lovforslaget eller i disses organisationer, jf. § 356, stk. 1, ligesom der er forbud mod at deltage i spekulationsforretninger, jf. § 356, stk. 2. Finanstilsynets direktør må ligeledes heller ikke, jf. § 356, stk. 3, uden erhvervs- og vækstministerens tilladelse indgå engagement med eller stille sikkerhed over for finansielle rådgivere.

Det følger af § 354, stk. 3, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed, at den skærpede tavshedspligt i § 354, stk. 1, ikke finder anvendelse på oplysninger i sager om god skik og prisoplysninger, hvorfor oplysninger i sager i henhold til kapitel 1 og kapitel 3-7, som har karakter af forbrugerbeskyttende regler, derfor er omfattet af de samme regler om offentlighed, som gælder for forbrugerlovgivningen i øvrigt, herunder også på Finanstilsynets område. Offentligheden kan derfor få indsigt i Finanstilsynets arbejde på forbrugerområdet efter de almindelige regler om aktindsigt i offentlighedsloven og forvaltningsloven.

På forbrugerområdet kan enhver få udleveret oplysninger om tilsynet med forbrugerreglerne dog med de undtagelser, der følger af kapitel 3 i offentlighedsloven. Blandt disse undtagelser kan bl.a. nævnes oplysninger, der ikke er af faktisk karakter i interne arbejdsdokumenter, oplysninger om enkeltpersoners private forhold, herunder økonomiske forhold, samt forhold af væsentlig økonomisk betydning for en person eller en virksomhed. Der kan meddeles aktindsigt i de oplysninger, som Finanstilsynet ligger inde med, uanset om sagen stadig er under behandling eller er afsluttet. Derimod giver offentlighedsloven ikke mulighed for løbende aktindsigt i oplysninger, som måtte tilgå en sag.

Da aktindsigten er knyttet til bestemte typer oplysninger og ikke til sagstyper, vil der være aktindsigt i oplysningerne, uanset om disse findes i en sag, som udelukkende vedrører forbrugerområdet, eller om de findes i andre sager i Finanstilsynet, som er omfattet af tilsynets skærpede tavshedspligt, jf. § 354, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed. Såfremt der for eksempel ønskes aktindsigt i oplysninger, som findes i en tilsynssag, som i øvrigt ikke vedrører god skik, vil oplysningerne vedrørende god skik blive ekstraheret fra denne sag og udleveret, mens resten af sagen vil være omfattet af Finanstilsynets tavshedspligt.

Når Finanstilsynet træffer afgørelse i sager på forbrugerområdet vurderer Finanstilsynet, hvorvidt virksomheden overholder de offentligretlige adfærdsregler. Derimod behandler Finanstilsynet ikke konkrete tvister mellem en forbruger og en virksomhed omfattet af denne lov. Derfor vil sagerne typisk ikke indeholde oplysninger om konkrete kundeforhold. Det kan dog ikke udelukkes, at der i visse sager findes sådanne oplysninger, for eksempel fordi kunden selv har indsendt dem til Finanstilsynet, eller fordi virksomheden i en redegørelse til Finanstilsynet har kommenteret en konkret sag, som har givet Finanstilsynet anledning til at undersøge virksomhedens praksis på et konkret område.

Hvis der søges aktindsigt i en sag, som indeholder oplysninger om konkrete kundeforhold, vil Finanstilsynet i forbindelse med behandlingen af aktindsigtsbegæringen skulle tage stilling til, om disse oplysninger kan udleveres.

Drejer det sig om oplysninger om en privat kundes økonomiske forhold, vil disse oplysninger ikke kunne udleveres, idet der ikke er aktindsigt i enkeltpersoners private forhold, herunder økonomiske forhold, efter offentlighedslovens § 12, stk. 1, nr. 1.

Oplysninger om juridiske personer og dermed om virksomheders økonomiske forhold vil skulle udleveres i et vist omfang, idet offentlighedsloven kun undtager aktindsigt i oplysninger, som er af væsentlig økonomisk betydning for virksomheden, såsom erhvervshemmeligheder.

En anmodning om aktindsigt skal, efter offentlighedslovens § 16, stk. 2, behandles inden for 10 dage. Såfremt der ikke kan træffes afgørelse inden for denne tidsfrist, skal ansøgeren have oplyst, hvornår der kan træffes afgørelse i sagen. Som eksempler på tilfælde, hvor 10 dages fristen formentlig ikke vil kunne overholdes, kan nævnes de sager, hvor Finanstilsynet skal indhente en udtalelse fra en person eller virksomhed, inden der gives aktindsigt i oplysninger om den pågældende. Det vil heller ikke være tilfældet i sager af principiel karakter, hvor Det Finansielle Råd skal inddrages i afgørelsen af, om der kan meddeles aktindsigt, og hvor udkastet til rådets afgørelse skal i partshøring efter § 345, stk. 8, i lov om finansiel virksomhed.

Spørgsmålet om, hvorvidt der kan gives aktindsigt, afgøres af Finanstilsynet. Da den almindelige rekursinstans for afgørelser i sager om Finanstilsynets tilsynsvirksomhed er Erhvervsankenævnet, vil en eventuel klage over afslag på aktindsigt skulle indbringes for Erhvervsankenævnet. Det gælder uanset, om aktindsigtsbegæringen vedrører oplysninger, som indgår i en forvaltningsretlig afgørelse, som Finanstilsynet har truffet, eller om det er oplysninger, som indgår i en sag, hvor Finanstilsynet enten har besluttet ikke at undersøge sagen eller efter en undersøgelse ikke har fundet, at der foreligger en overtrædelse.

Til § 18

Med forslaget til § 18, stk. 1, følger, at tilsynsreaktioner givet efter delegation fra Det Finansielle Råd i henhold til § 345, stk. 2, nr. 1 og 3, i lov om finansiel virksomhed eller Finanstilsynets beslutninger om at overgive sager til politimæssig efterforskning skal offentliggøres, og at offentliggørelsen som udgangspunkt skal omfatte virksomhedens navn. Offentliggørelse skal ske på både virksomhedens og Finanstilsynets hjemmeside.

Virksomhedens offentliggørelse af tilsynsreaktionen skal ske med et link på indgangssiden. Med indgangssiden menes hjemmesidens »forside«, eller den side, som er tænkt til at være den første side, som kunderne m.v. kommer ind på, når de vil anvende virksomhedens hjemmeside. Det skal af linket (og en eventuel dertil knyttet tekst) tydeligt fremgå, at der er tale om en tilsynsreaktion. Hvis

virksomheden kommenterer tilsynsreaktionen, skal dette ske i forlængelse af tilsynsreaktionen, og kommentarerne skal være klart adskilt fra denne.

Hvis virksomheden ikke har en hjemmeside, sker offentliggørelse alene på Finanstilsynets hjemmeside.

Begrebet tilsynsreaktioner omfatter alle de tilsynsreaktioner, som Det Finansielle Råd vedtager, og som retter sig mod en part, herunder afgørelser, påbud, påtaler og beslutninger om at overgive sager til politimæssig efterforskning.

Af forslaget følger, at virksomhedens offentliggørelse af tilsynsreaktionen skal ske hurtigst muligt og senest 3 hverdage efter, at virksomheden har modtaget underretning om tilsynsreaktionen, eller senest på tidspunktet for offentliggørelse påkrævet efter lov om værdipapirhandel m.v. Ved offentliggørelsen af tilsynsreaktionen skal reglerne i lov om værdipapirhandel m.v. iagttages, hvilket kan have betydning for, hvor hurtigt der skal ske offentliggørelse. Skal virksomheden efter disse regler udsende en selskabsmeddelelse, skal offentliggørelse af tilsynsreaktionen afvente selskabsmeddelelsen. Kan selskabet udsætte offentliggørelsen, fordi det vil skade berettigede interesser for selskabet at offentliggøre forholdet, jf. § 27, stk. 6, i lov om værdipapirhandel m.v., vil offentliggørelsen af tilsynsreaktionen skulle afvente, at hensynet bag hemmeligholdelsen bortfalder.

Fjernelse af tilsynsreaktionen fra virksomhedens hjemmeside skal finde sted efter samme principper, som virksomheden anvender for øvrige meddelelser.

I lovforslaget er der ikke angivet et tidspunkt for, hvornår Finanstilsynet skal offentliggøre en tilsynsreaktion. Det er dog hensigten, at offentliggørelsen som udgangspunkt sker senest dagen efter, at der er truffet afgørelse eller beslutning om at meddele tilsynsreaktionen. Finanstilsynet orienterer forinden den pågældende virksomhed, hvis navn vil fremgå af offentliggørelsen, om den forestående offentliggørelse, således at virksomheden har mulighed for at kunne forberede sig herpå.

Som hidtil kan der alene ske offentliggørelse med navns nævnelse, når der er tale om en juridisk person. Der kan således ikke ske offentliggørelse med navns nævnelse, hvis afgørelsen angår personer eller personligt ejede virksomheder. Det indebærer eksempelvis, at en afgørelse om, at et bestyrelsesmedlem ikke længere opfylder betingelserne om egnethed og hæderlighed, eller en afgørelse, der vedrører en investeringsrådgiver, som driver virksomhed i personligt regi, fortsat skal offentliggøres i anonymiseret form.

Ved en beslutning om at oversende en sag til politimæssig efterforskning kan navnet ligeledes alene offentliggøres, hvis beslutningen vedrører en juridisk person. Der kan således ikke ske offentliggørelse med navns nævnelse, hvis beslutningen angår personer eller personligt ejede virksomheder. Herudover kan der ikke ske offentliggørelse, såfremt offentliggørelse vil kunne skade den politimæssige efterforskning, eller hvis den vil medføre uforholdsmæssig stor skade for virksomheden. Ved »uforholdsmæssig stor skade« forstås, at der skal være tale om oplysninger, som, hvis de of-

fentliggøres, kan være livstruende for virksomheden. Det er dermed ikke tilstrækkeligt, at oplysningerne potentielt kan medføre større tab for virksomheden, uden at virksomhedens eksistens dermed er i fare.

Oversendelse af sager til politimæssig efterforskning er en processuel beslutning, som ikke kan påklages. Det forudsættes, at offentliggørelse af en beslutning om at oversende en sag til politimæssig efterforskning alene sker efter høring af den relevante politikmyndighed. Det kan aftales med anklagemyndigheden, at visse sagskategorier kan offentliggøres uden forudgående høring.

Den offentliggjorte tilsynsreaktion vil indeholde den eller de involverede virksomheders navn(e). Derimod vil alle fortrolige oplysninger om kundeforhold eller oplysninger om potentielle købere af en nødlidende virksomhed i de tilfælde, hvor overtagelsen ikke gennemføres, ikke blive offentliggjort. Dette gælder også fortrolige oplysninger om virksomhedens interne forhold af væsentlig betydning for virksomheden, for eksempel vil ikke-offentligt tilgængelige oplysninger om dens opbygning og indretning, dens økonomiske forhold og situation, dens kundemasse og dens samarbejdspartnere, blive fjernet inden offentliggørelsen, medmindre oplysninger er nødvendige for forståelsen af tilsynsreaktionen.

Som hidtil indebærer offentliggørelse af en tilsynsreaktion ikke, at selve den underliggende sag med dertilhørende akter bliver offentlig tilgængelig. Sagen er stadig omfattet af Finanstilsynets tavshedspligt i henhold til § 18, jf. § 354 i lov om finansiel virksomhed. En eventuel anmodning om aktindsigt, herunder aktindsigt i sagsakter og journalister, vil derfor være omfattet af de almindelige regler herfor.

I forbindelse med Det Finansielle Råds behandling af sager om afgivelse af tilsynsreaktioner træffer rådet også beslutning om offentliggørelse. Udkast til rådets tilsynsreaktion vil derfor indeholde en indstilling vedrørende offentliggørelse. Hvis en eller flere af undtagelserne til offentliggørelsespligten gør sig gældende, vil dette således fremgå af udkastet til afgørelse. Undtagelserne til offentliggørelsespligten fremgår af § 19, stk. 3. Såfremt det indstilles, at tilsynsreaktionen offentliggøres, vil et udkast til pressemeddelelse skulle vedlægges udkastet til tilsynsreaktionen. Beslutningen om offentliggørelse er endelig og kan således ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

Det Finansielle Råd kan blive mødt med krav om erstatning, jf. de almindelige regler om offentlige myndigheders erstatningspligt. Dette vil kunne ske, såfremt rådet træffer beslutning om offentliggørelse, men hvor en domstol efterfølgende vurderer, at der ikke skulle have været sket offentliggørelse, og at Finanstilsynet som følge af dette kan ifalde et erstatningsansvar. Udbetaling af en erstatning kræver dog blandt andet, at virksomheden kan dokumentere, at den har lidt et økonomisk tab, der kan henføres direkte til den fejlagtige offentliggørelse.

Rådets beslutning om offentliggørelse skal i det hele følge de almindelige forvaltningsretlige principper. Dertil kommer, at det følger af reglerne for rådets behandling af sager, at partens sædvanlige ret til partshøring i henhold til forvaltningsloven tillige omfatter udkastet til afgørelsen, jf. lov om

finansiel virksomhed § 345, stk. 7. Det betyder, at udkast til rådets tilsynsreaktion i sin helhed skal sendes i partshøring hos de berørte virksomheder. Virksomheden vil i forbindelse med høringen få mulighed for at kommentere på selve indstillingen i relation til spørgsmålet om offentliggørelse, samt – hvis det indstilles, at tilsynsreaktionen offentliggøres – hvilke oplysninger, virksomheden eventuelt finder, bør fjernes fra udkastet til pressemeddelelse inden offentliggørelse.

Hvis offentliggørelse med navn i en konkret sag ikke vil kunne ske, vil det fortsat være muligt for Finanstilsynet at offentliggøre afgørelsen i anonymiseret form. Det forudsætter dog, at man ikke ud fra beskrivelsen af sagens faktum med stor sandsynlighed kan udlede, hvilken virksomhed tilsynsreaktionen vedrører.

Hvis der i forretningsordenen for det Det Finansielle Råd bliver indsat en bestemmelse om, at Finanstilsynet kan meddele tilsynsreaktioner på vegne af Det Finansielle Råd i sager, som er af uopsættelig karakter, jf. § 7 i den gældende bekendtgørelse om forretningsordenen for Det Finansielle Virksomhedsråd, vil sådanne tilsynsreaktioner skulle offentliggøres. Baggrunden herfor er, at afgørelsen reelt skulle have været truffet af rådet, men at de tidsmæssige rammer ikke har muliggjort dette.

Det følger endvidere af bestemmelsen, at den også omfatter tilsynsreaktioner givet efter delegation fra Det Finansielle Råd samt beslutninger om at overgive sager til politimæssig efterforskning, som er truffet af Finanstilsynet, uden sagen har været behandlet af Det Finansielle Råd. Finanstilsynet vil ved behandlingen af disse sager følge samme praksis som Det Finansielle Råd gør i tilsvarende sager, herunder også i forhold til eventuel høring af parten og den relevante politikmyndighed. Derudover gælder i øvrigt reglerne om blandt andet erstatningspligt, anonymisering og aktindsigt i de pågældende sager, som beskrevet i bemærkningerne ovenfor.

Med forslaget til § 18, stk. 2, får de virksomheder, der er omfattet af loven, pligt til at offentliggøre udfaldet af en straffesag på virksomhedens hjemmeside, når der er faldet dom, vedtaget bøde, meddelt tiltalefrafald eller påtaleopgivelse, eller hvis en sag er afgjort med vedtagelse af et administrativt bødeforelæg, ligesom Finanstilsynet skal offentliggøre sådanne resultater på tilsynets hjemmeside.

Af forslaget følger, at offentliggørelsen skal ske på virksomhedens hjemmeside hurtigst muligt og senest 3 hverdage efter der er faldet dom, vedtaget bøde eller meddelt tiltalefrafald eller påtaleopgivelse, eller senest på tidspunktet for offentliggørelse påkrævet efter lov om værdipapirhandel m.v. Hvis dommen eller afgørelsen ikke er endelig, eller hvis den er anket eller påklaget, skal dette fremgå af offentliggørelsen. Pligten til at offentliggøre domme og afgørelser gælder således, selvom en dom eller afgørelse ikke er endelig.

Med virksomhedens hjemmeside menes den hjemmeside, som virksomheden normalt anvender til kommunikation med kunder m.v. Virksomhedens offentliggørelse af dommen, bødevedtagelsen, tiltalefrafaldet eller påtaleopgivelsen skal ske med et link på indgangssiden. Med indgangssiden

menes hjemmesidens »forside«, eller den side, som er tænkt til at være den første side, som kunderne m.v. kommer ind på, når de vil anvende virksomhedens hjemmeside. Det skal af linket (og en eventuel dertil knyttet tekst) tydeligt fremgå, at der er tale om en dom, bødevedtagelse, tiltalefrafald eller påtaleopgivelse. Hvis virksomheden kommenterer dommen, bødevedtagelsen, tiltalefrafaldet eller påtaleopgivelsen, skal dette ske i forlængelse af gengivelsen, og kommentarerne skal være klart adskilt fra herfra. Når virksomheden har offentliggjort dommen, bødevedtagelsen, tiltalefrafaldet eller påtaleopgivelsen, skal virksomheden give Finanstilsynet meddelelse herom, herunder fremsende kopi af dommen, bødevedtagelsen, tiltalefrafaldet eller påtaleopgivelsen. Finanstilsynet skal herefter offentliggøre dommen, bødevedtagelsen, tiltalefrafaldet, påtaleopgivelsen eller et resumé heraf på tilsynets hjemmeside.

Bestemmelsen indeholder endvidere en pligt for Finanstilsynet til at offentliggøre eventuelle beslutninger truffet af politiet i henhold til retsplejelovens § 749. Det drejer sig om politiets beslutning om enten ikke at indlede efterforskning eller indstille efterforskningen af en sag, inden der er rejst sigtelse. Pligten til at offentliggøre disse afgørelser påhviler alene Finanstilsynet, idet den virksomhed, som Finanstilsynets anmeldelse angår, ikke nødvendigvis bliver informeret om sagens afslutning af politiet.

Ved offentliggørelsen skal lov om værdipapirhandel m.v. iagttages, hvilket kan have betydning for, hvor hurtigt der skal ske offentliggørelse. Skal virksomheden efter disse regler udsende en selskabsmeddelelse, skal offentliggørelse afvente selskabsmeddelelsen. Kan selskabet udsætte offentliggørelsen, fordi det vil skade berettigede interesser for selskabet at offentliggøre forholdet, jf. § 27, stk. 6, i lov om værdipapirhandel m.v., vil offentliggørelsen skulle afvente, at hensynet bag hemmeligholdelsen bortfalder.

Dommen, det vedtagne bødeforelæg, tiltalefrafaldet eller påtaleopgivelsen som skal offentliggøres, vil indeholde den eller de involverede virksomheders navn(e). Derimod vil alle fortrolige oplysninger om kundeforhold eller oplysninger om potentielle købere af en nødlidende virksomhed i de tilfælde, hvor overtagelsen ikke gennemføres, ikke blive offentliggjort. Dette gælder også fortrolige oplysninger om virksomhedens interne forhold af væsentlig betydning for virksomheden, f.eks. vil ikke-offentligt tilgængelige oplysninger om virksomhedens opbygning og indretning, økonomiske forhold og situation, kundemasse og samarbejdspartnere blive fjernet inden offentliggørelsen, medmindre oplysningerne er nødvendige for forståelsen af dommen, det vedtagne bødeforelæg, tiltalefrafaldet eller påtaleopgivelsen. Endelig vil der ikke ske offentliggørelse af fortrolige oplysninger modtaget fra udenlandske tilsynsmyndigheder samt oplysninger omfattet af bestemmelser i lov om offentlighed i forvaltningen om undtagelse af oplysninger om private forhold og drifts- eller forretningsforhold m.v.

Offentliggørelse efter § 18, stk. 2, indebærer ikke, at selve den underliggende sag med dertilhørende akter bliver offentlig tilgængelig. Sagen er stadig omfattet af Finanstilsynets tavshedspligt i henhold til § 18, jf. § 354 i lov om finansiel virksomhed. En eventuel anmodning om aktindsigt, herunder aktindsigt i sagsakter og journalliste, vil derfor være omfattet af de almindelige regler herfor.

Det foreslåede § 18, stk. 3, indeholder undtagelserne til det klare udgangspunkt om offentliggørelse med angivelse af virksomhedens navn. Det drejer sig om de tilfælde, hvor en offentliggørelse med navns nævnelse vil medføre uforholdsmæssig stor skade for virksomheden, eller hvor en offentliggørelse vil kunne skade en politimæssig efterforskning. Der henvises til bemærkningerne ovenfor.

Det foreslås i § 18, stk. 4, at hvis offentliggørelse af en tilsynsreaktion er blevet undladt på grund af tungtvejende hensyn til virksomheden eller efterforskning, og disse hensyn efterfølgende ikke længere gør sig gældende, vil tilsynsreaktionen samt virksomhedens navn blive offentliggjort. Dette gælder dog kun i en periode op til to år efter tilsynsreaktionen. Baggrunden herfor er, at den offentlige interesse i sådanne tilsynsreaktioner aftager kraftigt hen over tid, og af administrative årsager. På denne baggrund foreslås en grænse på to år.

Til § 19

Det foreslås i § 19, stk. 1, at Finanstilsynet af egen drift skal orientere offentligheden om færdigbehandlede forbrugersager, det vil sige alle sager efter forslaget med undtagelse af kapitel 2, som er af almen interesse eller har betydning for forståelsen af reglernes anvendelse. Dette svarer til, hvad der i øvrigt gælder på det finansielle område og på Forbrugerombudsmandens område.

Ifølge forslaget forudsætter Finanstilsynets pligt til at orientere offentligheden om sager, der vedrører forbrugerbeskyttelse, at sagerne har en almen interesse eller har betydning for forståelsen af reglernes anvendelse. Forud for hver enkelt offentliggørelse skal der derfor foretages en vurdering af, hvorvidt denne betingelse er opfyldt. Det skal dog bemærkes, at selv om Finanstilsynet ikke af sig selv offentliggør virksomhedens navn, vil en person, som anmoder om aktindsigt, dog kunne få navnet oplyst.

Orientering om Finanstilsynets sager skal efter den foreslåede bestemmelse ske, når Finanstilsynet har truffet afgørelse i en sag. For sager, der ikke er omfattet af Finanstilsynets tavshedspligt, jf. forslagens § 17, vil Finanstilsynet kunne orientere offentligheden om en sag, inden der er truffet afgørelse.

Bestemmelsen gør det også muligt at offentliggøre Finanstilsynets afgørelse i en sag, hvor Finanstilsynet har fundet, at en virksomhed har handlet i overensstemmelse med denne lov. Særligt i tilfælde, hvor sagen har været omtalt i pressen med oplysning om virksomhedens navn, vil det kunne være nærliggende at offentliggøre navnet.

På tænker Finanstilsynet at offentliggøre en virksomheds navn, vil den berørte virksomhed blive orienteret, inden Finanstilsynet udsender en pressemeddelelse.

For så vidt angår en række af de bestemmelser, som er omfattet af Finanstilsynets adgang til at foretage offentliggørelse, er overtrædelse heraf sanktioneret med straf. Det foreslåede stk. 1 forhindrer

ikke, at Finanstilsynet offentliggør, at en virksomhed vil blive anmeldt til politiet for overtrædelse af en strafbar bestemmelse. En offentliggørelse kan imidlertid have indgribende betydning for den berørte virksomhed. Der skal derfor ved vurderingen af, om der skal ske offentliggørelse, foretages en afvejning af behovet for at offentliggøre en politianmeldelse over for de betænkeligheder, herunder af retssikkerhedsmæssig karakter, som offentliggørelsen kan give anledning til. Der kan ikke i medfør af bestemmelsen ske offentliggørelse af enkeltpersoners strafbare forhold.

Det foreslås endvidere i § 19, stk. 2, at Finanstilsynet skal offentliggøre navnet på en virksomhed, der udøver virksomhed i strid med forslaget § 3, det vil sige yder rådgivning om finansielle produkter til forbrugere uden at have en tilladelse som finansiell rådgiver. Andre oplysninger end navnet på den virksomhed, der overtræder § 3, vil derimod fortsat være underlagt reglerne om tavshedspligt.

Til § 20

Med forslaget § 20 gives der mulighed for ved bekendtgørelse at gennemføre en større grad af offentlighed vedrørende forholdene hos de finansielle rådgivere. Med forslaget får erhvervs- og vækstministeren således bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om virksomhedernes pligt til at offentliggøre oplysninger om Finanstilsynets vurdering af virksomheden samt til at fastsætte nærmere regler om, at Finanstilsynet har mulighed for at offentliggøre oplysningerne før virksomhederne.

Forslaget indebærer blandt andet, at finansielle rådgivere kan omfattes af bekendtgørelse nr. 1240 af 16. december 2011 om finansielle virksomheders og investeringsforeningers m.v. pligt til at offentliggøre Finanstilsynets vurdering af virksomheden og investeringsforeningen m.v. Bekendtgørelsen omfatter i dag virksomheder, der er omfattet af lov om finansiell virksomhed samt nogle af de foreninger, der omfattes af lov om investeringsforeninger m.v. Efter bekendtgørelsen skal virksomheden eller foreningen offentliggøre de redegørelser, som Finanstilsynet udarbejder efter hver inspektion i virksomheden eller foreningen. Også andre af Finanstilsynets redegørelser skal offentliggøres efter bekendtgørelsen.

Der vil være behov for visse undtagelser i forhold til offentliggørelsespligten. Dette kan for eksempel være, hvor offentliggørelse kan medføre uforholdsmæssig stor skade for virksomheden.

Finanstilsynet skal ikke nødvendigvis afvente, at virksomheden offentliggør en redegørelse, idet der med bestemmelsen ved bekendtgørelse kan gives hjemmel til, at Finanstilsynet har mulighed for at offentliggøre oplysningerne før virksomhederne. Denne mulighed kan kun benyttes i de situationer, hvor virksomheden enten har rent tekniske eller praktiske problemer, f.eks. på grund af it-nedbrud, eller tilfælde hvor den manglende offentliggørelse er begrundet i, at virksomheden ikke, uden en reel begrundelse, ønsker at offentliggøre redegørelsen. Hvis virksomheden efter lov om værdipapir-

handel m.v. skal udsende en selskabsmeddelelse, skal Finanstilsynets offentliggørelse dog afvente selskabsmeddelelsen.

Til § 21

Den foreslåede bestemmelse i § 21 opregner hvem, der er part i en sag efter denne lov. Bestemmelsen svarer til det partsbegreb, som anvendes i lovgivningen på det finansielle område.

Det følger af det foreslåede *stk. 1*, at som part i forhold til Finanstilsynet anses alene de af § 3 omfattede virksomheder, som Finanstilsynets afgørelse truffet i medfør af denne lov eller regler udstedt i medfør af loven retter sig mod. Dette fraviges dog i *stk. 2*, jf. herom nedenfor.

Hvis en forbruger klager over en virksomheds adfærd, vil forbrugeren ikke være part i sagen. Forbrugerne opnår derfor ikke forvaltningslovens partsrettigheder, men vil i stedet efter offentlighedslovens regler om aktindsigt kunne gøre sig bekendt med de oplysninger, der indgår i Finanstilsynets sag.

I det foreslåede § 21, *stk. 2*, opregnes de øvrige personer og virksomheder, der kan være part i forhold til Finanstilsynet, for så vidt angår den del af sagen, som vedrører den pågældende.

Efter *nr. 1* er den, der yder rådgivning om finansielle produkter til forbrugere uden tilladelse, jf. forslaget § 3, part i en sag mod den pågældende.

Efter *nr. 2* er en virksomhed eller en person, som ansøger om tilladelse til at yde rådgivning om finansielle produkter til forbrugere, jf. forslaget § 3, *stk. 4*, part i sagen. Den pågældende har derfor forvaltningslovens partsrettigheder allerede under behandlingen af en ansøgning om tilladelse efter loven.

Tilsvarende følger det af *nr. 3*, at en person, som Finanstilsynet modtager oplysninger om i forbindelse med godkendelse efter reglerne om egnethed og hæderlighed i forslaget § 4, *stk. 1* og *2*, har partsstatus, når Finanstilsynet nægter en virksomhed tilladelse eller inddrager en sådan tilladelse.

Forud for at en virksomhed opnår tilladelse efter loven, kan Finanstilsynet, jf. forslaget § 12, indhente oplysninger til bedømmelse af om en virksomhed er omfattet af lovens krav om tilladelse til at udøve virksomhed som udbyder. En fysisk eller juridisk person, der modtager en sådan henvendelse, vil have partsstatus efter forslaget til § 21, *stk. 2*, *nr. 4*.

Til § 22

Det følger af den foreslåede § 22, at finansielle rådgivere skal betale afgift til Finanstilsynet efter kapitel 22 i lov om finansiel virksomhed. Der henvises til bemærkningerne til forslaget § 31, *nr. 2*, for en beskrivelse af afgifternes størrelse.

Til § 23

Med forslaget § 23, *stk. 1*, skabes der hjemmel til, at erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte regler om, at skriftlig kommunikation til og fra Finanstilsynet om forhold, som er omfattet af lov om finansielle rådgivere eller regler, der udstedt i medfør af lov om finansielle rådgivere, skal foregå digitalt.

Forslaget indebærer, at bl.a. skriftlige henvendelser m.v. til Finanstilsynet om forhold, som er omfattet af loven, eller af regler, som er udstedt i medfør af loven, ikke anses for behørigt modtaget hos tilsynet, hvis de indsendes på anden vis end den foreskrevne digitale måde.

Hvis oplysninger m.v. sendes til Finanstilsynet på anden måde end den foreskrevne digitale måde, eksempelvis pr. brev, følger det af den almindelige vejledningspligt, jf. forvaltningslovens § 7, at tilsynet må vejlede om reglerne på området, herunder om pligten til at kommunikere på den foreskrevne digitale måde.

Samtidig indebærer forslaget, at meddelelser m.v. til eller fra Finanstilsynet, der sendes på den foreskrevne digitale måde, anses for at være kommet frem til modtageren på det tidspunkt, hvor meddelelsen m.v. er tilgængelig digitalt for modtageren, jf. det foreslåede stk. 3. Det vil sige med samme retsvirkninger som fysisk post, der anses for at være kommet frem, når den pågældende meddelelse m.v. er lagt i modtagerens fysiske postkasse.

Pligten til at kommunikere digitalt vil også omfatte kommunikation mellem tilsynet og en rådgiver, som optræder på virksomhedens vegne over for tilsynet.

Af bekendtgørelsen, der udmønter bemyndigelsen, vil det komme til at fremgå, hvem der omfattes af pligten til at kommunikere digitalt med tilsynet, om hvilke forhold og på hvilken måde.

Indtil videre er det tanken at udnytte den foreslåede bemyndigelse således, at gældende krav om anvendelse af digitale selvbetjeningsløsninger og digital kommunikation opretholdes samt at gøre anvendelse af digitale selvbetjeningsløsninger og digital kommunikation obligatorisk i videre omfang.

Endvidere er det tanken at fastsætte regler om, at skriftlig kommunikation i øvrigt til og fra Finanstilsynet om forhold, som er omfattet af lov om finansielle rådgivere eller regler udstedt i medfør af lov om finansielle rådgivere, skal foregå digitalt, f.eks. pr. e-mail, hvilket forventes at ske i løbet af 2013.

Ved henvendelser til Finanstilsynet kan tilsynet stille krav om, at den pågældende oplyser en e-mailadresse, som den pågældende kan kontaktes på i forbindelse med behandlingen af en konkret sag eller henvendelse til tilsynet. I den forbindelse kan der også pålægges den pågældende en pligt

til at underrette tilsynet om en eventuel ændring i e-mailadressen, inden den konkrete sag afsluttes eller henvendelsen besvares, medmindre e-mails automatisk bliver videresendt til den nye e-mailadresse.

På sigt kan det komme på tale at udvikle andre digitale løsninger, herunder nye selvbetjeningsløsninger, til brug for kommunikation om forhold, som er omfattet af loven eller regler udstedt i medfør af loven.

I bekendtgørelsen, som udmønter den foreslåede bemyndigelse i stk. 1, kan der bl.a. fastsættes regler om, at Finanstilsynet kan sende visse meddelelser, herunder afgørelser, forbud, påbud m.v., til virksomhedens henholdsvis et ledelsesmedlems digitale postkasse med de retsvirkninger, der følger af lov om Offentlig Digital Post.

I bekendtgørelsen kan der fastsættes overgangsordninger, som skal lette overgangen til obligatorisk digital kommunikation.

I bekendtgørelsen kan der desuden fastsættes regler om fritagelse fra pligten til digital kommunikation. Fritagelsesmuligheden tænkes navnlig anvendt, hvor det er påkrævet at anvende en dansk digital signatur, og der er tale om en virksomhed med hjemsted i udlandet, som ikke kan få en dansk digital signatur eller en person uden dansk CPR-nummer.

Fritagelsesmuligheden tænkes endvidere anvendt i forbindelse med, at Finanstilsynet har sagstyper, der omfatter meget store mængder materiale og som det derfor vil være uhensigtsmæssigt for både virksomheden og Finanstilsynet at skulle sende digitalt. Dette er primært i forbindelse med undersøgelsesmateriale. Forud for at Finanstilsynet tager på undersøgelse i en virksomhed omfattet af lov om finansiel virksomhed, anmoder tilsynet virksomheden om at indsende noget materiale. Der er ofte tale om meget omfattende mængder materiale, hvorfor det kan være hensigtsmæssigt, at der ikke er krav om, at det indsendes digitalt. Derudover skal det bemærkes, at den kommunikation der er mellem en virksomhed og Finanstilsynet, når tilsynet er på undersøgelse i virksomheden, fortsat vil kunne foregå på stedet. Dette både i forhold til forevisning af legitimation og evt. udlevering af dokumenter under undersøgelsen. På samme måde kan kommunikationen på møder i øvrigt, herunder afrapporteringsmødet efter en undersøgelse, jf. § 346, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, fortsat ske uændret.

Da kommunikationen i relation til lov om finansiel virksomhed er rettet til og fra erhvervslivet, vil anvendelse af fritagelsesmulighederne være restriktiv, jf. nærmere herom i de almindelige bemærkninger afsnit 5.4.2.

Som udgangspunkt gælder, at det forhold, at en virksomhed eller en person oplever, at den pågældendes egen computer ikke fungerer, at den pågældende har mistet koden til sin digitale signatur eller oplever lignende hindringer, som det er op til den pågældende at overvinde, ikke kan føre til fritagelse fra pligten til digital kommunikation. I så fald må den pågældende anvende en computer

på et folkebibliotek eller anmode en rådgiver om at varetage kommunikationen på den pågældendes vegne.

For en nærmere gennemgang af fritagelsesmuligheder og forholdet til EU-retten kan der henvises til henholdsvis afsnit 5.4.2 og 12 i de almindelige bemærkninger. Der kan desuden henvises til afsnit 5.4.3 om fravigelse af krav om digital kommunikation i særlige tilfælde af hensyn til myndighedsudøvelsen. Der er tale om fravigelse af kravet i situationer, hvor det er påkrævet, at myndigheder reagerer hurtigt med henblik på at varetage særlige samfundsmæssige hensyn. Det kan for eksempel være, at der er behov for, at der reageres hurtigt i krisesituationer, hvor en finansiel virksomhed er i akutte vanskeligheder. Det kan ligeledes være tilfældet, hvor der er lovgivningsmæssige tidsfrister, der har store samfundsmæssige konsekvenser, såfremt de overskrides på grund af, at det er umuligt for myndigheden at kommunikere digitalt.

Efter det foreslåede *stk. 2* kan der i bekendtgørelsen specificeres krav om anvendelse af bestemte it-systemer, digitale formater og digital signatur eller lignende.

Det foreslåede *stk. 3* fastsætter, hvornår en digital meddelelse må anses for at være kommet frem til adressaten for meddelelsen, dvs. modtageren af meddelelsen.

For meddelelser, der sendes til Finanstilsynet, er tilsynet adressat for meddelelsen. For meddelelser, som tilsynet sender, er den pågældende virksomhed, som meddelelsen sendes til, adressat for meddelelsen.

En meddelelse vil normalt anses for at være kommet frem til Finanstilsynet på det tidspunkt, hvor meddelelsen er tilgængelig for tilsynet, dvs. når tilsynet kan behandle meddelelsen. Dette tidspunkt vil normalt blive registreret automatisk i en modtagelsesanordning eller et datasystem. En meddelelse, der først er tilgængelig efter kl. 24.00, anses normalt først for modtaget den dag, meddelelsen er tilgængelig.

En meddelelse vil normalt anses for at være kommet frem til en virksomhed eller person på det tidspunkt, hvor meddelelsen er tilgængelig for den pågældende. En meddelelse vil blive anset for at være tilgængelig, selvom den pågældende ikke kan skaffe sig adgang til meddelelsen, hvis dette skyldes hindringer, som det er op til den pågældende at overvinde. Som eksempler herpå kan nævnes, at den pågældendes egen computer ikke fungerer, eller den pågældende har mistet koden til sin digitale signatur.

For en nærmere gennemgang af betydningen af fremkomsttidspunktet samt hindringer som følge af it-problemer og lignende kan der henvises til afsnit 5.3 i de almindelige bemærkninger.

Til § 24

Der kan efter *stk. 1* fastsættes regler om, at Finanstilsynet kan udstede afgørelser og andre dokumenter efter loven eller regler udstedt i medfør af loven uden underskrift, med maskinel eller på

tilsvarende måde gengivet underskrift eller under anvendelse af en teknik, der sikrer entydig identifikation af den, som har udstedt afgørelsen eller dokumentet.

Desuden kan der efter *stk. 2* fastsættes regler om, at afgørelser og andre dokumenter, der udelukkende er truffet eller udstedt på grundlag af elektronisk databehandling, kan udstedes alene med Finanstilsynet som afsender. Bestemmelsen finder anvendelse både på dokumenter, som Finanstilsynet sender digitalt, og på dokumenter, som sendes fysisk, dvs. på papir med almindelig post.

Til § 25

Den foreslåede nye § 25 vedrører dokumenter, som er omfattet af lov om finansielle rådgivere eller forskrifter udstedt i medfør heraf, og som er udstedt af andre end Finanstilsynet. Underskriftskravet kan fremgå udtrykkeligt eller forudsætningsvist af de pågældende regler. Der kan f.eks. være tale om dokumenter, som er udstedt af virksomheder omfattet af loven, f.eks. pengeinstitutter eller realkreditinstitutter. Der kan f.eks. også være tale om fysiske personer, som er tilknyttet virksomheden, typisk ledelsesrepræsentanter eller bestyrelsesmedlemmer. Der kan f.eks. være tale om, at ansøgninger eller underretninger efter loven sammen med eventuelle bilag indsendes til Finanstilsynet som vedhæftede filer til en mail.

For at der ikke skal kunne opstå tvivl om, at underskriftskravet kan opfyldes på anden måde end ved en personlig underskrift, foreslås det, at der indsættes en udtrykkelig bestemmelse i loven om, at underskriftskravet som anført i *stk. 1* kan opfyldes ved, at underskriveren anvender en teknik, der sikrer entydig identifikation af den pågældende, f.eks. digital signatur. Bestemmelsen dækker tillige dokumenter, som er udarbejdet af revisor, således at revisor eksempelvis kan underskrive dokumentet med digital signatur i stedet for med en fysisk underskrift.

Det foreslås i *stk. 2*, at erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om, hvordan kravet om personlig underskrift kan fraviges. Med hjemmel i den foreslåede bestemmelse kan der desuden fastsættes regler om, at krav om personlig underskrift ikke kan fraviges for visse typer af dokumenter.

Til § 26

Forslaget til bestemmelserne i forslaget til § 26, *stk. 1- 3*, fastsætter hvilke bestemmelser, det er strafbelagt at overtræde. Tilsvarende fastsættes det, at manglende efterlevelse af et påbud samt undladelse af at meddele oplysninger medfører straf.

Lovforslaget indeholder bemyndigelser til at udstede bekendtgørelser. I sådanne regler kan der efter forslaget til § 26, *stk. 4*, fastsættes straf af bøde for overtrædelse af bestemmelser i reglerne.

Der kan efter forslaget til § 26, *stk. 5*, pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens kapitel 5.

Forældelsesfristen for overtrædelse af lovens bestemmelser og bestemmelser udstedt i medfør af loven er 5 år, jf. forslaget til § 26, stk. 6. Der er tale om en forlængelse af den almindelige regel på 2 år, jf. straffelovens § 93, stk. 1, nr. 1. Den forlængede forældelsesfrist er begrundet i, at en række overtrædelser først opdages ved undersøgelser i virksomheden. Forældelsesfristen svarer til forældelsesfristen i lov om finansiel virksomhed.

Til § 27

Med forslaget til § 27 foreslås der indført en hjemmel til at fastsætte nærmere regler om særlige procedureregler for visse typer af tilståelsessager. Erhvervs- og vækstministeren får med bestemmelsen mulighed for at give Finanstilsynet kompetence til i visse tilståelsessager at udstede administrative bødeforelæg.

Det foreslås i *stk. 1*, at erhvervs- og vækstministeren kan give Finanstilsynet mulighed for at udstede administrative bødeforelæg ved overtrædelse af bestemmelser i denne lov og regler udstedt i medfør heraf, hvor overtrædelserne generelt er ensartede og ukomplicerede og uden bevismæssige tvivlsspørgsmål, og hvor sanktionsniveauet ligger fast. Overtrædelserne skal således generelt være klare og umiddelbart konstaterbare, og sagens afgørelse, herunder fastsættelsen af bødens størrelse, skal være uden skønmæssige elementer af betydning. Det vil næppe kunne udelukkes, at der vil kunne opstå konkrete tilfælde, hvor overtrædelsen alligevel ikke kan anses for ukomplicerede og uden bevismæssige tvivlsspørgsmål, eller hvor der kan rejses tvivl om det rette sanktionsniveau. Det forudsættes, at Finanstilsynet i så fald vil overgive sagen til politiet og anklagemyndigheden til videre foranstaltning frem for at udstede et bødeforelæg.

En betingelse for at sagen kan afsluttes, ved at Finanstilsynet udsteder et administrativt bødeforelæg, er, at den pågældende fysiske eller juridiske person dels erklærer sig skyldig, dels vedtager sagens udenretlige afgørelse. Såfremt den pågældende fysiske eller juridiske person ikke ønsker at acceptere et administrativt bødeforelæg, enten fordi vedkommende ikke ønsker at erkende sig skyldig eller ikke kan erklære sig indforstået med, at sagen afgøres af Finanstilsynet, overgår sagen til Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet med henblik på en sædvanlig strafferetlig forfølgelse.

Det foreslåede *stk. 2* fastsætter, at retsplejelovens regler om krav til indholdet af et anklageskrift finder tilsvarende anvendelse på bødeforelæg efter denne bestemmelse.

I *stk. 3* foreslås det, at hvis bøden vedtages, bortfalder videre forfølgning.

Til § 28

Det foreslås i § 28, *stk. 1*, at loven træder i kraft den 1. januar 2014.

Der fastsættes dog en overgangsordning for virksomheder, der allerede ved lovens ikrafttræden yder rådgivning om finansielle produkter til forbrugere. Det fremgår således af forslaget til § 27, stk. 2, at disse virksomheder kan fortsætte denne virksomhed uden tilladelse indtil den 1. juli 2014. En virksomhed, der ved lovens ikrafttræden yder rådgivning om finansielle produkter til erhvervsdrivende, men umiddelbart efter lovens ikrafttræden udvider deres kundekreds til også at omfatte forbrugere, vil derimod ikke kunne gøre brug af overgangsbestemmelsen i stk. 2.

Til § 29

Det foreslås i § 29, at loven ikke skal gælde for Færøerne og Grønland, men at den ved kongelig anordning kan sættes i kraft for disse landsdele med de afgivelser, som de særlige færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Til § 30

Til nr. 1

Det fremgår af § 343 d i lov om finansiell virksomhed, at investeringsrådgivere kan udøve investeringsrådgivning og virksomhed, der er accessorisk hertil, jf. bilag 4, afsnit B, nr. 3, 1. led. Dette medfører, at investeringsrådgivere ikke har mulighed for at rådgive forbrugere om f.eks. lån og forsikringer. Investeringsrådgivere vil derfor ikke kunne opnå en tilladelse efter lov om finansielle rådgivere til at rådgive forbrugere om finansielle produkter.

Med forslaget til ændring af § 343 d i lov om finansiell virksomhed gøres det muligt for investeringsrådgivere at yde rådgivning om finansielle produkter til forbrugere i overensstemmelse med lov om finansielle rådgivere. Det vil sige, at de vil skulle søge om tilladelse efter reglerne i § 5, ligesom lovens øvrige regler skal efterleves.

Til nr. 2

Det foreslås, at der i § 361, stk. 1, nr. 32, i lov om finansiell virksomhed indsættes hjemmel til at opkræve en årlig afgift for virksomheder, der yder rådgivning om finansielle produkter til forbrugere jf. lov om finansielle rådgivere. Der foreslås en årlig afgift på 12.000 kr. i 2004-niveau svarende til ca. 20.000 kr. i 2011-niveau. Det tilsvarende beløb for investeringsrådgivere er 8.250 kr. i 2004-niveau årligt. Finansielle rådgivere vil imidlertid have et bredere forretningsområde, hvilket bør medføre en højere afgift.

Til § 31

Til nr. 1

Det fremgår af § 12, stk. 1, i lov om forsikringsformidling, at en forsikringsmæglervirksomhed kan udøve anden virksomhed. Denne aktivitet skal udøves i en anden virksomhed end forsikringsmæglervirksomheden. For denne aktivitet skal anvendes en betegnelse, der ikke kan forveksles med forsikringsmæglervirksomheden.

Det foreslås, at der i § 12 indsættes et nyt *stk. 4*, således at en forsikringsmæglervirksomhed uanset reglerne om forsikringsmæglervirksomhed skal kunne yde rådgivning om finansielle produkter til forbrugere i overensstemmelse med lov om finansielle rådgivere. Det vil hermed også være muligt for forsikringsmæglere at yde forbrugere en helhedsorienteret rådgivning uden at skulle udøve denne aktivitet i en anden virksomhed end forsikringsmæglervirksomheden.

UDKAST